

BLAKE PIERCE

BEGÆRET

EN RILEY PAIGE SPÆNDINGSROMAN—BIND 3

Blake Pierce

Begæret

«Lukeman Literary Management Ltd»

Pierce B.

Begæret / B. Pierce — «Lukeman Literary Management Ltd»,

BEGÆRET er tredje bind i bestseller-spændingsserien RILEY PAIGE, der begynder med FORSVUNDET (Bog nr. 1) - en gratis download med over 100 femstjernede anmeldelser! Døde prostituerede bliver fundet i Phoenix, og i første omgang vækker det ikke meget opmærksomhed. Men det lokale politi står snart i problemer til halsen, da der tegner sig et foruroligende mønster af mord, og en seriemorder er på spil. FBI tilkaldes på grund af mordsagernes særlige karakter, og specialagent Riley Paige, som har en særlig fornemmelse for morderes sind, bliver sat til at opklare sagen. Riley, der stadig prøver at komme til hægterne og samle stumperne i sit liv efter den seneste mordsag, er først modvillig. Men da hun får kendskab til forbrydelsernes grove karakter og indser, at morderen snart vil slå til igen, ser hun sig nødsaget til at tage sagen. Hun begynder sin jagt efter den flygtige drabsmand, og hendes besættelse af jobbet får hende til at gå langt – måske for langt denne gang – og helt til kanten. Rileys eftersøgning fører hende ind i en foruroligende verden af prostituerede, ødelagte hjem og knuste drømme. Hun lærer, at selv blandt disse kvinder er der glimt af håb, men håb bliver slukket af en voldspsykopat. Da en teenagepige bliver bortført, kæmper Riley en hektisk kamp mod tiden for at forstå mordernes bevæggrunde. Og sagen tager en overraskende drejning, der er så chokerende, at hun selv har svært ved at forestille sig det. BEGÆRET er tredje bind i en spændende ny serie med en elskelig ny hovedperson. Det er en mørk, psykologisk thriller, som vil få dig til at bladre sider i åndeløs spænding til sent ud på natten. Fjerde bog i Riley Paige-serien udkommer snart.

© Pierce B.
© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

Prolog	8
Kapitel 1	10
Kapitel 2	12
Kapitel 3	17
Kapitel 4	19
Kapitel 5	22
Kapitel 6	27
Kapitel 7	32
Kapitel 8	36
Kapitel 9	39
Kapitel 10	41
Конец ознакомительного фрагмента.	43

BEGÆRET

(EN RILEY PAIGE SPÆNDINGSROMAN—BIND 3)

B L A K E P I E R C E

Blake Pierce

Blake Pierce er forfatter til bestseller-spændingsserien RILEY PAGE, som omfatter de psykologiske spændingsthillerer FORSVUNDET (bog #1), KIDNAPPET (bog #2) og BEGÆRET (bog#3). Blake Pierce er desuden forfatter til spændingsserien MACKENZIE WHITE.

Blake Pierce er en ivrig læser og livslang fan af spændings- og thriller-genren. Blake vil rigtig gerne høre fra dig, og du er velkommen til at besøge hjemmesiden www.blakepierceauthor.com, hvor du finder mere information og kan kontakte forfatteren.

Copyright © 2016 Blake Pierce. Alle rettigheder forbeholdes. I henhold til U.S. Copyright Act fra 1976 – og med mindre andet er tilladt - må ingen dele af denne publikation reproducere, distribueres eller overføres i nogen form eller på nogen måde opbevares i en database eller informationssystem uden forudgående tilladelse fra forfatteren. Denne e-bog må kun anvendes til personligt brug. Denne e-bog må ikke videresendes eller gives væk til andre mennesker. Hvis du vil dele denne bog med en anden person, bedes du købe en ekstra kopi til hver modtager. Hvis du læser denne bog og ikke har købt den, eller den ikke blev købt til personligt brug, skal du returnere den og købe din egen kopi. Tak, fordi du respekterer denne forfatters hårde arbejde. Dette værk er fiktion. Navne, karakterer, virksomheder, organisationer, steder, begivenheder og hændelser er enten et produkt af forfatterens frie fantasi eller anvendes fiktivt i bogen. Enhver lighed med virkelige personer, levende eller døde, er helt tilfældig. Jacket image Copyright GoingTo er anvendt med licens fra Shutterstock.com.

BOGER AF BLAKE PIERCE

RILEY PAIGE SPÆNDINGSSERIEN

FORSVUNDET (Bind 1)

KIDNAPPET (Bind 2)

BEGÆRET (Bind 3)

INDHOLD

[Prolog](#)

[Kapitel 1](#)

[Kapitel 2](#)

[Kapitel 3](#)

[Kapitel 4](#)

[Kapitel 5](#)

[Kapitel 6](#)

[Kapitel 7](#)

[Kapitel 8](#)

[Kapitel 9](#)

[Kapitel 10](#)

[Kapitel 11](#)

[Kapitel 12](#)

[Kapitel 13](#)

[Kapitel 14](#)

[Kapitel 15](#)

[Kapitel 16](#)

[Kapitel 17](#)

[Kapitel 18](#)

[Kapitel 19](#)

[Kapitel 20](#)

[Kapitel 21](#)

[Kapitel 22](#)

[Kapitel 23](#)

[Kapitel 24](#)

[Kapitel 25](#)

[Kapitel 26](#)

[Kapitel 27](#)

[Kapitel 28](#)

[Kapitel 29](#)

[Kapitel 30](#)

[Kapitel 31](#)

[Kapitel 32](#)

[Kapitel 33](#)

[Kapitel 34](#)

[Kapitel 35](#)

[Kapitel 36](#)

[Kapitel 37](#)

[Kapitel 38](#)

[Kapitel 39](#)

[Kapitel 40](#)

[Kapitel 41](#)

Prolog

Janine syntes, hun så noget mørkt i vandet nede ved kystlinjen. Det var stort og sort, og det så ud til at bevæge sig en smule i det blidt skvulpende vand.

Hun tog et sug af marihuana-piben og gav resten til sin kæreste. Kunne det være en virkelig stor fisk? Eller en anden slags væsen?

Janine rystede lidt og sagde til sig selv, at nu skulle fantasien ikke løbe af med hende. At blive bange ville ødelægge hendes rus. Nimbo-søen var et kæmpestort kunstigt reservoir til fiskeri ligesom mange andre søer i Arizona. Der havde aldrig været historier om Loch Ness-uhyret her.

Hun hørte Colby sige: ”Wow! Søen brænder!”

Janine vendte sig og kiggede på sin kæreste. Hans fregnede ansigt og røde hår glødede i den sene eftermiddagssol. Han havde lige inhaleret af piben og stirrede ud over vandet med et ansigtsudtryk, der udstrålede idiotisk ærefrygt.

Janine fniste. ”Du brænder,” sagde hun. ”På alle måder.”

”Ja, det gør søen også,” sagde Colby.

Janine vendte sig og kiggede ud over Nimbo-søen. Selvom hun endnu ikke kunne mærke, at hun var høj, så var synet fantastisk. Den sene eftermiddagssol fik klippevæggen til at stråle i rød og guld. Vandet reflekterede farverne som et stort glat spejl.

Hun huskede, at nimbo var spansk og betød glorie. Navnet passede helt perfekt.

Hun tog piben tilbage og inhalerede dybt og følte den behagelige brændende fornemmelse i halsen. Hun kunne blive høj hvert minut det skulle være nu. Det ville blive sjovt.

Men, hvad var den sorte skygge nede i vandet?

Det var nok bare lyset, der spillede hende et puds, sagde Janine til sig selv.

Uanset hvad, så var det bedst at ignorere det og ikke lade sig snyde af det eller blive bange. Alt andet var så perfekt. Dette var hendes og Colbys yndlingssted – så smukt, gemt væk i en af bugterne ved søen, væk fra campingpladserne, væk fra alt og alle.

Hun og Colby tog normalt hertil i weekenderne, men i dag havde de pjækket fra skole og taget af sted. Sensommervejret var for godt til at gå glip af. Det var langt køligere og pænere herover end i Phoenix. Colbys gamle bil stod parkeret ved den smattede vej bag dem.

Da hun kiggede ud over søen, tog det brændende syn til – følelsen af, at hun virkelig var ved at blive høj. Søen virkede næsten for intenst smuk at se på. Hun kiggede på Colby. Han så også intenst smuk ud. Hun greb fat i ham og kyssede ham. Han gengældte hendes kys. Han smagte fabelagtigt. Alt omkring ham så og føltes fabelagtigt.

Hun trak læberne væk fra hans og kiggede ham i øjnene og sagde: ”Nimbo betyder glorie. Vidste du det?”

”Wow,” sagde han. ”Wow.”

Han lød, som om det var den mest fantastiske ting, han nogensinde har hørt i sit liv. Han så og lød så sjov og sagde, at det nærmest var religiøst eller noget. Janine begyndte at grine, og Colby lo også. I løbet af et par sekunder var de helt sammenfiltrede i hinandens arme og famlede og kærtegnede hinanden.

Janine rev sig løs.

”Hvad sker der?” spurgte Colby.

”Ingenting,” sagde Janine.

Med en hurtig bevægelse tog hun sin blusetop af. Colbys øjne blev store.

”Hvad laver du?” spurgte han.

”Hvad tror du, jeg laver?”

Hun begyndte at bakse med hans T-shirt og forsøgte at trække den af ham.

”Vent et øjeblik,” sagde Colby. ”Lige her?”

”Hvorfor ikke lige her? Det er bedre end bagsædet af din bil. Ingen kigger.”

“Men måske en båd ...”

Janine lo. ”Hvis der er en båd, hva’ så? Hva’ så?”

Colby indvilligede og tog sin T-shirt af. De var begge kejtede af ophidselse, hvilket kun gjorde det endnu mere spændende. Janine fattede ikke, hvorfor de ikke havde gjort det her før. Det var jo ikke første gang, de røg marihuana her.

Men Janine blev ved med at se skyggen i vandet for sig. Der var noget, og indtil hun vidste, hvad det var, ville det fortsætte med at forstyrre hende og ødelægge alt.

Hun rejste sig op.

”Kom lige,” sagde hun. ”Der er noget, vi skal tjekke.”

”Hvad?” spurgte Colby.

”Jeg ved det ikke. Bare kom med.”

Hun tog Colbys hånd, og de snublede ned ad skråningen mod vandet. Janines trip begyndte at blive dårligt nu. Hun hadede, når det skete. Jo før, hun fandt ud af, at det hele var ufarligt, jo hurtigere kunne hun igen føle sig godt tilpas.

Hun begyndte at ønske, at hendes rus ikke var kommet så hurtigt og så stærkt.

For hvert skridt, de tog, blev tingesten i vandet tydeligere. Det var lavet af sort plastik, og nu og da kom der bobler op gennem vandoverfladen. Og der var noget småt og hvidt lige ved siden af.

På tættere afstand kunne Janine se, at det var en stor sort affaldspose. Den var åben i den ene ende, og ud af åbningen stak en hånd, som var unaturligt bleg.

Måske en mannequin, tænkte Janine.

Hun bøjede sig ned mod vandet for at kigge nærmere. Fingerneglene var malet røde og stod i kontrast til blegheden. En frygtelig erkendelse løb gennem Janines krop som en elektrisk strøm.

Hånden var ægte. Det var en kvindehånd. Affaldsposen indeholdt et lig.

Janine begyndte at skribe. Hun hørte også Colby skribe.

Og hun vidste, at de ikke ville være i stand til at stoppe med at skribe i lang tid.

Kapitel 1

Riley vidste, at de dias, hun var ved at vise, ville chokere hendes studerende på FBI Akademiet. Nogle af dem ville sandsynligvis slet ikke kunne håndtere det. Hun lod blikket glide henover de unge, ivrige ansigter, der så på hende fra halvcirklen med todelte skrivepulte.

Lad os se, hvordan de reagerer, tænkte hun. Det kan være vigtigt for dem.

Riley vidste naturligtvis godt, at seriemord var sjældent set i forhold til alle de kriminelle handlinger, der blev begået. Alligevel skulle de studerende lære alt, hvad der var at lære. De stræbte efter at blive FBI-feltagenter, og snart ville de finde ud af, at de fleste lokale advokater ikke havde nogen erfaring med seriemord. Og specialagent Riley Paige var en autoritet, når det handlede om seriemord.

Hun klikkede på fjernbetjeningen. De første billeder, der blev vist på den store skærm, var alt andet end voldelige. Det var fem portrætter malet med trækul, som forestillede kvinder i alderen fra ung til midaldrende. Alle kvinderne var attraktive og smilende, og portrætterne var udført med dygtig og kærlig kunstnerhånd.

Da Riley trykkede på knappen, sagde hun: ”Disse fem tegninger blev lavet for otte år siden af en kunstner ved navn Derrick Caldwell. Hver sommer tjente han masser af penge på at tegne portrætter af turister på Dunes Beach Boardwalk her i Virginia. Disse kvinder var blandt hans allerførste kunder.”

Efter det sidste af de fem portrætter klikkede Riley igen. Det næste foto var et afskyeligt billede af en åben kummefryser fyldt med parterede kvindelige kropsdele. Hun hørte de studerende gispe.

”Det er, hvad der blev af disse kvinder,” sagde Riley. ”Imens han tegnede dem, blev Derrick Caldwell overbevist om, at de var ’for smukke til at leve’ for nu at bruge hans egne ord. Så han stalkede dem én efter én, dræbte dem, skar dem i småstykker og opbevarede dem i sin kummefryser.”

Riley klikkede igen, og de næste billeder, der dukkede op, var endnu mere chokerende. Det var fotografier taget på retsmedicinsk afdeling, efter at de havde syet kroppene sammen igen.

Riley sagde: ”Caldwell ’blandede’ faktisk kropsdelene, så kvinderne blev dehumaniserede og ikke kunne identificeres.”

Riley kiggede rundt i klasseværelset. En mandlig studerende skyndte sig hen mod døren, imens han holdt sig på maven. Andre studerende så ud til at skulle kaste op. Et par stykker græd. Kun et par af de studerende syntes upåvirkede.

Paradoksalt nok var Riley temmelig overbevist om, at de upåvirkede studerende var dem, der ikke ville gennemføre akademi-uddannelsen. For dem var det her bare billeder og ikke virkelighed. De ville ikke være i stand til at håndtere den ægte rædsel, når de blev konfronteret med den i virkeligheden. De ville ikke være i stand til at håndtere det personlige chok, som posttraumatisk stress kunne medføre. I hendes egen bevidsthed kom der stadig fra tid til anden billeder af en lysende flamme fra en propanbrænder, men hendes PTSD var aftagende. Hun gennemgik en helingsproces. Men hun var overbevist om, at man skulle føle noget, før man kunne komme sig over det.

”Og nu vil jeg komme med et par udsagn, og I skal svare mig på, om de er myter eller faktum. Her er den første: De fleste seriemordere dræber af seksuelle årsager. Myte eller faktum?”

Hænder røg i vejret blandt de studerende. Riley pegede på en særlig ivrig studerende på forreste række.

”Faktum?” lød det fra den studerende.

”Ja, rigtigt,” sagde Riley. ”Selvom der kan være andre grunde, så er det seksuelle den hyppigste årsag. Det kan antage forskellige former og undertiden virke temmelig bizart. Derrick Caldwell er et klassisk eksempel. Retsmedicinsk afdeling konkluderede, at han begik nekrofil over for ofrene, før han parterede dem.”

Riley så, at de fleste af de studerende skrev noter på deres bærbare computere. Hun fortsatte: "Nu kommer næste påstand: 'Seriemordere bliver i stigende grad voldelige over for deres ofre, jo mere de dræber'."

Hænder røg i vejret. Denne gang pegede Riley på en studerende et par rækker tilbage.

"Faktum?" sagde den studerende.

"Myte," sagde Riley. "Selvom jeg helt sikkert har set nogle undtagelser, så viser de fleste tilfælde ingen ændring af den slags over tid. Derrick Caldwell's voldsniveau forblev konstant, så længe han begik drab. Han var hensynsløs, men næppe satan selv. Han blev grådig. Han overfaldt sine ofre inden for en periode på halvanden måned. Ved at tiltrække sig den slags opmærksomhed blev han hurtigt fanget."

Hun kiggede på klokken og så, at timen var forbi.

"Det er alt for i dag," sagde hun. "Men der er mange forkerte antagelser om seriemordere, og mange myter i omløb. Enheden for Adfærdsanalyse har indsamlet og analyseret dataene, og jeg har arbejdet med sager om seriemord på gerningssteder over hele landet. Vi har stadig en række informationer, som skal afdækkes."

Klassen brød op, og Riley begyndte at pakke sine ting for at gå hjem. Tre-fire studerende samlede sig omkring hendes skrivebord for at stille spørgsmål.

En mandlig studerende spurgte: "Agent Paige, arbejdede du ikke på Derrick Caldwell-sagen?"

"Jo, det gjorde jeg," sagde Riley. "Den historie må jeg fortælle en anden gang."

Det var også en historie, som hun ikke var så ivrig efter at fortælle, men det sagde hun ikke.

En ung kvinde spurgte: "Blev Caldwell nogensinde henrettet for sine forbrydelser?"

"Ikke endnu," sagde Riley.

Riley forsøgte at komme forbi eleverne hen imod udgangen uden at virke uhøflig. Caldwell's forestående henrettelse var ikke noget, hun havde lyst til at tale om. Sandheden var, at hun regnede med, at han ville blive henrettet én af de nærmeste dage. Eftersom hun var den, der havde fanget ham, havde hun fået en invitation til at komme og overvære hans henrettelse. Hun havde endnu ikke besluttet sig for, om hun ville tage derhen.

Riley fik det bedre, da hun forlod bygningen, for det var en dejlig eftermiddag i september. Hun var trods alt stadig på sygeorlov.

Hun havde lidt af PTSD, lige siden en gal morder havde holdt hende fanget. Hun var sluppet fri og havde til sidst udryddet sin plageånd. Men hun var ikke gået på sygeorlov efter den hændelse. Hun fortsatte direkte med at opklare en anden sag. Det var en uhyggelig sag i delstaten New York, der endte med, at morderen begik selvmord for øjnene af hende ved at skære i sin egen hals over.

Det øjeblik hjemsøgte hende stadig. Da hendes chef, Brent Meredith, havde henvendt sig vedrørende en ny sag, havde hun afvist at tage den. I stedet foreslog Meredith, at hun underviste en klasse på Quantico FBI Akademi.

Da hun satte sig ind i sin bil og begyndte at køre hjem, tænkte Riley, at det havde været en klog beslutning. Endelig havde hun en følelse af fred og ro i sit liv.

Men da hun kørte hjemad, begyndte en velkendt følelse alligevel at komme snigende, og den fik hendes hjerte til at hamre midt i den lyse dag. Det var en voksende følelse af forventning og noget ildevarslen, som hun vidste ville komme.

Og selvom hun prøvede at forestille sig denne ro for evigt, så vidste hun, at den ikke ville vare ved.

Kapitel 2

Riley mærkede frygten, da hun følte en vibreren i sin taske. Hun standsede foran hoveddøren til sit nye rækkehus og tog sin mobil frem. Hendes hjerte slog et slag over.

Det var en besked fra Brent Meredith.

Ring til mig.

Riley blev bekymret. Hendes chef ringede måske bare for at høre, hvordan hun havde det. Det gjorde han ofte i denne tid. På den anden side ville han måske have, at hun skulle vende tilbage til jobbet. Hvad skulle hun så gøre?

Jeg siger naturligvis nej, sagde Riley til sig selv.

Det var dog ikke let. Hun kunne godt lide sin chef, og hun vidste, at han kunne være meget overtalende. Det var en beslutning, hun ikke ønskede at træffe, så hun lagde mobilen væk.

Da hun åbnede hoveddøren og trådte ind i de lyse, rene rum i sit nye hjem, forsvandt Rileys angst øjeblikkeligt. Det føltes så rigtigt, at hun var flyttet hertil.

En venlig stemme råbte:

“Hvem er det?”

”Mig,” råbte Riley tilbage. ”Jeg er hjemme, Gabriela.”

Den runde, middelaldrende guatemalanske kvinde kom ud af køkkenet og tørrede hænderne med et viskestykke. Det var godt at se Gabrielas smilende ansigt. Hun havde været familiens husholderske i årevis, længe før Riley var blevet skilt fra Ryan. Riley var taknemmelig for, at Gabriela havde accepteret at flytte ind sammen med hende og hendes datter.

”Hvordan har din dag været?” spurgte Gabriela.

”Fantastisk,” sagde Riley.

“Det var godt!”

Gabriela forsvandt tilbage i køkkenet. Der duftede dejligt af middagsmad i hele huset. Hun hørte Gabriela begynde at synge på spansk.

Riley stod i sin stue og nød omgivelserne. Hun og hendes datter var flyttet ind for nylig. Det lille hus på landet, som de havde boet i efter at hendes ægteskab gik i stykker, havde ligget for isoleret til, at det var trygt at bo der. Desuden havde Riley følt et presserende behov for forandring, både for sig selv og April. Nu hvor hun endelig var blevet skilt, og Ryan var generøs med børnebidrag, var det på tide at skabe et helt nyt liv.

Der var stadig et par ting, som skulle ordnes. Nogle af møblerne var temmelig gamle og malplacerede i så fint et hjem. Hun skulle finde nye møbler. En af væggene så temmelig bar ud, og Riley havde ingen anelse om, hvilke billeder hun skulle hænge op. Hun mindede sig selv om at tage på indkøbstur med April den kommende weekend. Den idé fik Riley til at føle sig godt tilpas og som en kvinde med et dejligt familieliv i stedet for en FBI-agent, der er på jagt efter sindssyge mordere.

Nu spekulerer hun på – hvor var April?

Hun stoppede og lyttede. Der lød ingen musik fra Aprils værelse på første sal. Så hørte hun sin datter skribe.

Aprils stemme kom fra baghaven. Riley gispede og skyndte sig gennem spisestuen og ud på den store terrasse. Da hun så Aprils ansigt og overkrop komme til syne over hegnet ind til naboen, gik der et øjeblik, før Riley forstod, hvad der foregik. Så slappede hun af og lo ad sig selv. Hendes panik havde været en overreaktion. Men den havde været instinktivt. For nylig havde Riley reddet April ud af kløerne på en gal morder, der målrettet havde kidnappet April for at hævne sig på hendes mor.

April forsvandt ud af syne og dukkede derefter op igen, imens hun skreg af glæde. Hun hoppede på nabovens trampolin. Hun var blevet venner med pigen, der boede ved siden af, en teenager på Aprils egen alder, som endda gik på den samme skole.

”Vær forsigtig!” råbte Riley til April.

”Jeg har det fint, mor!” råbte April stakåndet tilbage.

Riley lo igen. Det var en fremmed lyd, der stammede fra følelser, hun næsten havde glemt. Hun ville øve sig i at grine igen.

Hun ville også vænne sig til datterens glade ansigtsudtryk. Det virkede nærmest som i går, at April havde været en frygtelig oprørsk og sløv teenager. Riley kunne næppe bebrejde April. Riley vidste, at hun ikke altid havde været en særlig god mor. Men hun gjorde alt, hvad hun kunne, for at ændre det nu.

En ting, hun især godt kunne lide ved at være på sygeorlov fra feltarbejdet med dets lange, uforudsigelige arbejdstimer, ofte på fjerntliggende steder, var, at hendes dagsrytme passede sammen med Aprils. Riley var bekymret for, hvad der ville ske, når det en dag ændrede sig igen.

Det er bedst at nyde det, imens jeg kan, tænkte hun.

Riley gik ind i huset lige tidsnok til at høre dørklokken.

Hun råbte: ”Jeg åbner selv, Gabriela.”

Hun åbnede døren og blev overrasket over at stå ansigt til ansigt med en smilende mand, hun ikke havde set før.

”Hej,” sagde han lidt genert. ”Jeg hedder Blaine Hildreth og bor inde ved siden af. Din datter er derovre lige nu sammen med min datter, Crystal.” Han rakte en gaveæske frem mod Riley og tilføjede: ”Velkommen til kvarteret. Jeg har taget en indflyttergave med.”

”Åh,” sagde Riley. Hun blev forskrækket over den usædvanlige hjertelighed. Det tog hende et øjeblik at sige: ”Mange tak, kom ind.”

Hun tog kejtet imod gaveæsken og bad ham om at sætte sig ind i stuen. Riley satte sig på sofaen og holdt gaveæsken i skødet. Blaine Hildreth kiggede forventningsfuldt på hende.

”Det er meget venligt af dig,” sagde hun og åbnede pakken. Den indeholdt to sæt farverige kaffekrus. To krus var dekoreret med sommerfugle og de to andre krus med blomster.

”De er pæne,” sagde Riley. ”Vil du have noget kaffe?”

”Meget gerne,” sagde Blaine.

Riley kaldte på Gabriela, der kom ind fra køkkenet.

”Gabriela, vil du lave noget kaffe til os?” sagde hun og rakte hende to af krusene. ”Blaine, hvordan foretrækker du din kaffe?”

”Sort, tak.”

Gabriela tog krusene med ud i køkkenet.

”Jeg hedder Riley Paige,” sagde hun til Blaine. ”Tak, fordi du kommer forbi. Og tak for gaven.”

”Selv tak,” sagde Blaine.

Gabriela vendte tilbage med to krus dejlig varm kaffe og gik derefter tilbage for at arbejde i køkkenet. Riley tjekkede lidt forlegent sin mandlige nabo ud. Nu, hvor hun var single, kunne hun ikke modstå trangen. Hun håbede ikke, at han lagde mærke til det.

Nå, ja, tænkte hun. Måske tjekker han også mig ud.

Det første, hun lagde mærke til, var, at han ikke havde nogen vielsesring. Enke eller skilt, tænkte hun.

Dernæst vurderede hun, at han var på hendes egen alder, måske lidt yngre, måske i slutningen af trediverne.

Sidst, men ikke mindst, var han en flot fyr – eller han så i hvert fald rimelig godt ud. Han havde en vigende hårgrænse, men det gjorde ikke noget. Og han så slank og veltrænet ud.

”Så, hvad laver du?” spurgte Riley.

Blaine trak på skuldrene. ”Jeg ejer en restaurant. Kender du Blaines Grillbar inde i centrum?”

Riley var imponeret. Blaines Grillbar var en af de bedste og hyggeligste frokostrestauranter i Fredericksburg. Hun havde hørt, at det var et fantastisk sted at spise middag, men havde endnu ikke selv prøvet det.

”Jeg har været der,” sagde hun.

”Det er min restaurant,” sagde Blaine. ”Og hvad laver du?”

Riley tog en dyb indånding. Det var aldrig let at fortælle en fuldstændig fremmed, hvad hun arbejdede med. Især mænd følte sig nogen gange truet.

”Jeg arbejder for FBI,” sagde hun. ”Jeg er FBI-agent.”

Blaines øjne blev store.

”Er det sandt?” spurgte han.

”Ja, men jeg har orlov i øjeblikket. Jeg underviser på akademiet.”

Blaine lænede sig mod hende med voksende interesse.

”Imponerende. Jeg er sikker på, at du kan fortælle nogle vilde historier. Jeg vil meget gerne høre en.”

Riley lo lidt nervøst. Hun spekulerede på, om hun nogensinde kunne fortælle nogen uden for FBI om nogle af de ting, hun havde set. Det ville være endnu sværere at tale om nogle af de ting, hun havde gjort.

”Det tror jeg ikke,” svarede hun lidt skarpt. Blaine stivnede, og Riley indså, at hendes tonefald var temmelig uhøfligt.

Han dukkede nakken og sagde: ”Undskyld. Jeg vil ikke trænge mig på.”

De småsnakkede lidt, men Riley blev klar over, at hendes nye nabo blev mere forbeholden. Da han høfligt havde sagt farvel og var taget af sted, lukkede Riley døren bag sig med et suk. Hun var ikke tilgængelig. Kvinden, der havde startet et nyt liv, var stadig den samme gamle Riley.

Men hun sagde til sig selv, at det ikke betød noget i øjeblikket. Det sidste, hun havde brug for lige nu, var et trøsteforhold. Hun havde brug for seriøst at rydde op i sit liv, og hun var netop begyndt at gøre fremskridt.

Alligevel havde det været rart at tale med en attraktiv mand i nogle minutter, og hun var lettet over endelig at have naboer igen – det var hyggeligt.

*

Da Riley og April sad ved middagsbordet, kunne April ikke holde fingrene væk fra sin smartphone.

”Hold op med at sende beskeder,” sagde Riley. ”Vi spiser aftensmad.”

”Om lidt, mor,” sagde April. Hun fortsatte med at skrive sms'er.

Riley blev kun mildt irriteret over Aprils teenageadfærd. Sandheden var, at der bestemt var fordele. April klarede sig godt i skolen i år og havde fået nye venner. Så vidt Riley kunne se, var de en flok mere velopdragne unge end dem, som April tidlige havde haft som venner. Riley gættede på, at April lige nu sms'ede med en fyr, hun var interesseret i. April havde dog ikke selv sagt noget om ham endnu.

April holdt op med at sende beskeder, da Gabriela kom ind fra køkkenet med et fad med chiles relleos. Da hun satte de dampende, saftigt fyldte peberfrugter på køkkenbordet, fniste April onskabsfuldt.

”Har du krydret dem nok, Gabriela?” spurgte hun.

”Sí,” sagde Gabriela og fniste også.

Det var en tilbagevendende vittighed iblandt de tre. Ryan kunne ikke lide fødevarer, der var for krydrede. Faktisk kunne han slet ikke spise dem. April og Riley, derimod, foretrak masser af krydderier. Gabriela behøvede ikke længere at holde sig tilbage med krydderierne – eller i det mindste ikke så meget, som hun plejede at gøre. Riley tvivlede på, at hun eller April selv kunne lave mad efter Gabrielas originale guatemalanske opskrifter.

Da Gabriela var færdig med at sætte maden frem til dem alle tre, spurgte hun Riley: ”Var han ikke en flot fyr?”

Riley rødmede. ”En flot fyr? Det lagde jeg ikke mærke til, Gabriela.”

Gabriela lo. Hun satte sig ned for at spise sammen med dem og begyndte at nynne en lille melodi. Riley gættede på, at det var en guatemalansk kærlighedssang. April stirrede på sin mor.

”Hvilken mand, mor?” spurgte hun.

”Øh, vores nabo kom ind for lidt siden ...”

April afbrød hende ophidset. ”Åh, mor! Var det Crystals far? Det var det, ikke! Er han ikke flot?”

”Og jeg tror, han er single,” sagde Gabriela.

”Slap lige af,” sagde Riley og lo. ”Jeg vil bare gerne leve. Jeg har ikke brug for, at I to forsøger at smede mig sammen med fyren inde ved siden af.”

De stak alle sammen gaflerne i de fyldte peberfrugter, og middagen var næsten færdig, da Riley mærkede den vibrerende mobil i lommen.

Fandens osse, tænkte hun. Jeg skulle ikke have taget den med ind til bordet.

Mobilens summen fortsatte. Hun kunne ikke så godt lade være med at besvare opkaldet. Siden hun var kommet hjem, havde Brent Meredith skrevet yderligere to beskeder, og hun blev ved med at sige til sig selv, at hun ville ringe til ham senere. Hun kunne ikke udskyde det længere. Hun undskyldte, rejste sig fra bordet og besvarede telefonopkaldet.

”Riley, undskyld, jeg forstyrrer,” sagde hendes chef. ”Men jeg har virkelig brug for din hjælp.”

Riley blev foruroliget over at høre Meredith kalde hende ved fornavn. Det var sjældent. Selvom hun havde et godt forhold til ham, plejede han at kalde hende agent Paige. Han var normalt typen, der gik direkte til sagen, og han var undertiden brysk.

”Hvad drejer det sig om, chef?” spurgte Riley.

Meredith tav et øjeblik. Riley spekulerede på, hvorfor han var så tilbageholdende. Hun blev i dårligt humør. Hun var sikker på, at det netop var den nyhed, hun havde frygtet skulle komme.

”Riley, jeg vil bede dig om en personlig tjeneste,” sagde han og lød meget mindre kommanderende end normalt. ”Jeg er blevet bedt om at undersøge et mord i Phoenix.”

Riley blev overrasket. ”Et enkelt mord?” spurgte hun. ”Hvorfor er der brug for FBI?”

”Én af mine gamle venner er på feltkontoret i Phoenix,” sagde Meredith. ”Garrett Holbrook. Vi gik sammen på akademiet. Hans søster Nancy var offeret.”

”Jeg beklager,” sagde Riley. ”Men det lokale politi ...”

Der var en sjælden appel i Merediths stemme.

”Garrett har virkelig brug for vores hjælp. Nancy var prostitueret. Hun forsvandt, og senere fandt man hendes lig i en sø. Han ønsker, at vi skal undersøge det som et seriemord.

Anmodningen var virkelig mærkelig for Riley. Prostituerede forsvandt ofte uden at blive dræbt. Nogen gange besluttede de sig for at arbejde et andet sted. Eller bare stoppe med prostitutionen.

”Hvorfor har han grund til at tro det?” spurgte hun.

”Jeg ved det ikke, sagde Meredith. ”Måske tænker han sådan, fordi han gerne vil have os på sagen. Men du ved godt, det er sandt, at prostituerede ofte ender som ofre for seriemordere.”

Riley vidste, at det var sandt. Prostitueredes livsstil bragte dem i højrisikogruppen. De var synlige og tilgængelige, alene med fremmede, og ofte var de også stofafhængige.

Meredith fortsatte: ”Han ringede til mig personligt. Jeg lovede ham, at jeg ville sende mine allerbedste folk til Phoenix. Og det inkluderer selvfølgelig dig.”

Riley var påvirket af situationen. Meredith gjorde det ikke nemt for hende at sige nej.

”Prøv lige at forstå, chef,” sagde hun. ”Jeg kan ikke bare påtage mig en ny sag.”

Riley følte sig en smule uærlig. Kan ikke eller vil ikke? spurgte hun sig selv. Efter hun var blevet taget til fange og tortureret af en seriemorder, havde alle insisteret på, at hun skulle tage orlov fra jobbet. Hun prøvede at efterleve det, men var samtidig desperat efter at være tilbage på arbejde. Nu spekulerede hun på, hvad denne desperation virkelig havde handlet om. Hun havde været hensynsløs og selvdestruktiv og havde haft helvedes svært ved at få sit liv under kontrol. Da hun omsider havde dræbt Peterson, sin plageånd, havde hun troet, at alt ville gå i orden. Men han hjemsøgte hende stadig, og hun havde fået nye problemer i kølvandet på den seneste sag.

Efter en pause tilføjede hun: ”Jeg har brug for mere tid væk fra jobbet. Jeg er stadig teknisk set på orlov og prøver virkelig at få styr på mit liv.”

En lang tavshed fulgte. Det lød ikke, som om Meredith ville diskutere eller tvinge hende. Men han ville heller ikke sige, at det var OK, at hun ikke tog sagen. Han fastholdt presset.

Hun hørte Meredith komme med et langt, trist suk. ”Garrett har følt sig som en fremmed over for Nancy i årevis. Nu piner det ham, hvad der er sket med hende. Jeg tror, der er en lektie at lære, ikke? Tag ikke nogen i dit liv for givet. Ræk altid hånden ud.”

Riley tabte næsten mobilen. Merediths ord ramte noget i hende, som hun ikke havde beskæftiget sig med længe. Riley havde mistet kontakten med sin egen ældre søster for år tilbage. De var fremmede for hinanden, og hun havde ikke engang tænkt på Wendy i lang tid. Hun anede ikke, hvordan hendes egen søster havde det.

Efter endnu en pause sagde Meredith: ”Lov mig, at du tænker over.”

”Det vil jeg gøre,” sagde Riley.

De afsluttede samtalen.

Hun følte sig forfærdelig til mode. Meredith havde hjulpet hende igennem nogle forfærdelige stunder, og han havde aldrig før vist sådan en sårbarhed over for hende. Hun hadede tanken om at svige ham. Og hun havde lige lovet ham at tænke over det.

Og uanset, hvor desperat hun var, var Riley ikke sikker på, at hun kunne sige nej.

Kapitel 3

Manden sad i sin bil på parkeringspladsen og så på ludereren, der kom gående hen ad gaden. 'Chiffon' kaldte hun sig selv. Det var naturligvis ikke hendes rigtige navn. Og han var sikker på, at der var meget mere, han ikke vidste om hende.

Jeg kunne få hende til at fortælle mig det, tænkte han. Men ikke her. Ikke i dag.

Han ville heller ikke dræbe hende i dag. Nej, ikke lige her, så tæt på hendes arbejdsplads – det såkaldte "Kinetisk Motionscenter." Derfra, hvor han sad, kunne han se træningsmaskinerne gennem de store vinduer – tre løbebånd, en romaskine og et par vægttræningsmaskiner, men ingen af dem fungerede. Så vidt han vidste, var der aldrig nogen, der rent faktisk kom herhen for faktisk at træne.

Ikke på en socialt acceptabel måde, tænkte han med et smil.

Han kom ikke ofte på dette sted – ikke siden han havde kidnappet den brunette, der havde arbejdet her for mange år siden. Selvfølgelig havde han ikke dræbt hende her. Han havde lokket hende ind på et motelværelse til 'ekstra ydelser' og med løftet om mange flere penge.

Det havde ikke været overlagt mord. Plastikposen over hendes hoved var kun beregnet til at tilføje et fantasielement af fare. Men da han havde kvalt hende, var han blevet overrasket over, hvor dybt tilfredsstillet han havde følt sig. Det havde været en sanselig fornøjelse, og et af højdepunkterne af tilfredsstillelse.

Alligevel havde han siden da praktiseret mere omhu og tilbageholdenhed. Eller i det mindste indtil i sidste uge, hvor den samme sexleg igen blev dødbringende med en escortpige – hvad var det nu, hun hed?

Jo, Nanette, erindrede han.

Han havde på det tidspunkt en mistanke om, at Nanette nok ikke var hendes rigtige navn. Nu ville han aldrig finde ud af det. I sit hjerte vidste han, at hendes død ikke var en ulykke. Ikke rigtig. Han følte ingen dårlig samvittighed. Han var klar til at gøre det igen.

Kvinden, der kaldte sig Chiffon, nærmede sig, og hun var iklædt en gul, stram blusetop og en ultrakort kjole samt et par højhælede sko, der så ud til at være umulige at gå i, imens hun talte i sin mobiltelefon.

Han ønskede virkelig at vide, om Chiffon var hendes rigtige navn. Deres første professionelle møde havde været en fiasko – det var hendes skyld, og ikke hans, var han overbevist om. Noget ved hende havde afskrækket ham.

Han vidste udmærket, at hun var ældre, end hun påstod at være. Det var mere end bare hendes krop – selv teenageludere kunne have strækmærker fra en fødsel. Og det var heller ikke rynkerne i hendes ansigt. Ludere ældedes hurtigere end nogen andre kvinder, han kendte.

Han kunne ikke sætte fingeren på det. Men der var meget ved hende, som forvirrede ham. Hun udviste en bestemt form for tuset entusiasme, der ikke virkede ægte professionelt – ikke engang for en novice.

Hun fniste for meget, ligesom et barn, der spillede et spil. Hun var for ivrig. Og underligt nok havde han mistanke om, at hun faktisk kunne lide sit job.

En luder, der virkelig nyder sex, tænkte han og så hende komme nærmere. Hvem har nogensinde hørt om det?

Faktisk, så fik det ham til at miste lysten.

Nå, men i det mindste var han sikker på, at hun ikke var en undercover politibetjent. Han havde overvejet det i et par sekunder.

Da hun var tæt nok på til at se ham, dyttede han. Hun holdt op med at tale i mobiltelefon et øjeblik og kiggede hen mod ham, imens hun skærmede øjnene mod morgensolen. Da hun så, hvem det var, vinkede hun og smilede – et smil, der så helt oprigtigt ud.

Derefter gik hun rundt om hjørnet til motionscenteret og henimod indgangen til 'service'. Han indså, at hun sandsynligvis havde en aftale om at holde sig inde i bordellet. Uanset hvad, ville han købe hende en anden dag, når han var i humør til en bestemt slags fornøjelse. I mellemtiden var der masser af andre ludere i nabolaget.

Han huskede, hvordan de havde skiltes sidste gang. Hun havde været munter og godmodig og undskyldende.

"Kom tilbage når som helst," havde hun sagt til ham. "Det vil gå bedre næste gang. Vi skal nok nå klimaks sammen."

"Ja, Chiffon," mumlede han højt for sig selv. "Du aner ikke, hvad du går ind til."

Kapitel 4

Der lød skudsalver omkring Riley. Til venstre hørte hun de larmende skud fra pistoler. Til højre hørte hun tungere våben – skud fra haglgevær og geværssalver fra maskinpistoler.

I en tåge af krudtrøg trak hun sin Glock-pistol frem fra hylsteret, fandt en passende position og affyrede seks skud. Hun satte sig på knæ og affyrede tre runder. Hun ladede hurtigt pistolen, rejste sig derefter og affyrede seks runder og endelig knælede og affyrede hun yderligere tre runder med sin venstre hånd.

Hun rejste sig og satte pistolen tilbage i hylsteret, gik derefter væk fra skydebanen og trak sine ørepropper ud og øjebeskyttere af. Det flaskeformede mål befandt sig femogtyve meter væk. Selv fra denne afstand kunne hun se, at alle hendes skud ramte plet inden for skiven. På banerne ved siden af øvede FBI Akademi-studerende sig under kyndig vejledning af deres instruktør.

Det var et stykke tid siden, Riley sidst havde affyret et våben, selvom hun altid var bevæbnet på jobbet. Hun havde reserveret denne bane på FBI Akademiets skydeområde til en lille måløvelse, og som altid var der noget tilfredsstillende ved pistolens kraftige rekyl og dens rå kraft.

Hun hørte en stemme bag sig.

”Du er én af de gamle, hvad?”

Hun vendte sig og så specialagent Bill Jeffreys stå grinende i nærheden. Hun smilede tilbage. Riley vidste nøjagtigt, hvad han mente med ”en af de gamle.” For nogle år siden havde FBI ændret reglerne om at lære at skyde med pistol. Skydning fra en udsat position havde været en del af den gamle træning, men det var ikke længere påkrævet. Nu blev der lagt mere vægt på at skyde på mål tæt på mellem tre og syv meter. Dette blev suppleret med VR-installationer, hvor agenter blev anbragt i situationer, der involverede væbnede konfrontationer i tætbebyggede områder. Og studerende skulle også gennem den berygtede Hogans Alley, en 100.000 kvadratmeter stor by, hvor de bekæmpede udklædte terrorister med paintball-geværer.

”Nogle gange kan jeg godt lide at være én af de gamle,” sagde hun. ”Jeg regner med, at jeg en dag måske måske får brug for dødbringende kraft på afstand.”

Riley vidste af egen erfaring, at i virkeligheden var skudepisoder næsten altid tæt på og personligt, og ofte uventet. Faktisk havde hun været fysisk oppe og slås i de to seneste sager. Hun havde dræbt den ene angriber med hans egen kniv og den anden med en tilfældig skarp sten.

”Tror du nogen som helst træning kan forberede de her studerende på virkeligheden?” spurgte Bill og nikkede mod de studerende, der nu var færdige og forlod skydeområdet.

”Nej, ikke rigtig,” sagde Riley. ”Med Virtual Reality accepterer din hjerne scenariet som ægte, men der er ingen overhængende fare, ingen smerter, intet pres for at opnå kontrol. Noget indeni dig ved altid, at der ikke er nogen chance for at blive dræbt.”

”Rigtigt,” sagde Bill. ”De bliver nødt til at finde ud af, hvordan det virkelig er, ligesom vi gjorde for mange år siden.”

Riley skævede til ham, imens de rykkede længere væk fra skudlinjen.

Ligesom hende var han fyrré år gammel med grå stænk i det mørke hår. Hun spekulerede på, hvad det betød, at hun mentalt sammenlignede ham med sin slankere og lettere mandlige nabo.

Hvad var det nu, han hed? spurgte hun sig selv. Nå, jo – Blaine .

Blaine var flot, men hun var ikke sikker på, om han for alvor var en konkurrent til Bill. Bill var stor, robust og meget attraktiv.

”Hvad laver du her?” spurgte hun.

”Jeg hørte, du ville være her,” sagde han.

Riley skævede til ham og følte sig ubehageligt til mode. Det her var sandsynligvis ikke kun et venligt besøg. Hun kunne se på hans ansigtsudtryk, at han ikke var klar til at fortælle hende, hvad det handlede om.

Bill sagde: ”Hvis du vil gennemføre hele banen, så tager jeg tid på dig.”

”Det vil jeg sætte pris på,” sagde Riley.

De gik hen til en separat del af skydebanen, hvor hun ikke ville være i fare for at blive ramt af omstrefjende kugler fra de studerende.

Imens Bill stod med en timer, gennemgik Riley alle faser af FBI-pistolqualificeringskurset. Hun skød til måls fra cirka tre meters afstand, derefter fem, derefter syv og derefter femten. Den femte og sidste øvelse var den del, som hun fandt mindst udfordrende – at skyde bag en barriere på femogtyve meters afstand.

Da hun var igennem, tog Riley beskyttelsesbriller og ørepropper af. Hun og Bill gik op til målet og kontrollerede hendes resultater. Alle skudmærkerne havde ramt inden for skiven.

”Hundrede procent – en perfekt score,” sagde Bill.

”Sådan skal det være,” sagde Riley. Hun ville hade det, hvis hun var blevet dårligere.

Bill pegede mod højderyggen bagved målet.

”Temmelig surrealistisk, ikke?” sagde han.

Flere hjorte græssede veltilfreds på toppen af bakken. De havde faktisk samlet sig der, mens hun havde affyret sine skud. Hun kunne nemt have ramt dem med sin pistol. Men de var ikke det mindste forskræmte over alle de tusindvis af kugler, der ramte målet lige under den højderyg, de gik på.

”Ja,” sagde hun, ”og smukt.”

På denne tid af året var hjortene et almindeligt syn her i området. Det var jagtsæson, og på en eller anden måde vidste de, at de ville være sikre her. Det var faktisk en af grundene til, at FBI Akademiet var blevet en slags vildtreservat for mange dyr, inklusive ræve, vilde kalkuner og skovmurmeldyr.

”For et par dage siden så en af mine studerende en bjørn på parkeringspladsen,” sagde Riley.

Riley tog et par skridt hen mod højderyggen. Hjortene løftede hovedet, stirrede på hende og travede væk. De var ikke bange for skudvåben, men de ønskede ikke, at folk skulle komme for tæt på.

”Hvordan kan du vide, at de ved det?” spurgte Bill. ”At det er sikkert her, mener jeg. Alle våbenskud lyder da ens?”

Riley rystede bare på hovedet. Det var et mysterium for hende. Hendes far havde taget hende med på jagt, da hun var lille. For ham var hjorte simpelthen ressourcer – mad og varme. Det havde ikke generet hende at dræbe dem for mange år siden. Men det havde ændret sig.

Det virkede underligt, nu hvor hun tænkte over det. Hun havde ingen problemer med at bruge dødbringende våben mod et menneske, når det var nødvendigt. Hun kunne dræbe en mand på et sekund. Men at dræbe en af disse tillidsfulde skabninger forekom ikke længere muligt.

Riley og Bill gik ud til en nærliggende roligt område og satte sig sammen på en bænk. Uanset hvad det var, han kom for at tale med hende om, virkede han stadig tilbageholdende.

”Hvordan klarer du dig alene?” spurgte hun med mild stemme.

Hun vidste, at det var et delikat spørgsmål, og hun så ham krympe sig. Hans kone havde for nylig forladt ham efter år med spændinger mellem hans job og hjemmeliv. Bill havde været bekymret for udsigten til at miste kontakten med sine små sønner. Nu boede han i en lejlighed i byen Quantico og tilbragte tid med sine drenge i weekenderne.

”Jeg ved det ikke, Riley,” sagde han. ”Jeg ved ikke, om jeg nogensinde kan vænne mig til det.”

Han var tydeligvis ensom og deprimeret. Hun havde været igennem nok af det selv under sin egen separation og skilsmisse for nylig. Hun vidste også, at tiden efter en separation var særlig sårbar. Selv hvis forholdet ikke havde været særlig godt, befandt du dig selv i en verden af fremmede mennesker, som du ikke var fortrolig med, og du vidste ikke, hvad du skulle stille op med dig selv.

Bill rørte ved hendes arm. Hans stemme var lidt grødet, da han sagde: ”Nogle gange tror jeg, at alt, hvad jeg har tilbage, som jeg kan regne med her i livet, er ... dig.”

Et øjeblik havde Riley lyst til at omfavne ham. Da de havde arbejdet som partnere, havde Bill reddet hende mange gange, både fysisk og følelsesmæssigt. Men hun vidste, at hun måtte være

forsigtig. Og hun vidste, at folk kunne være ret sårbare på tidspunkter som dette. Hun havde faktisk selv ringet til Bill en beruset nat og foreslået, at de skulle indlede en affære. Nu var situationen omvendt. Hun kunne mærke hans forestående afhængighed af hende, nu hvor hun lige var begyndt at føle sig fri og stærk nok til at være alene.

”Vi var gode som partnere,” sagde hun. Det lød åndssvagt, men hun kunne ikke tænke på noget andet at sige.

Bill tog en lang, dyb indånding.

”Det er det, jeg er kommet for at tale med dig om,” sagde han. ”Meredith fortalte mig, at han havde ringet til dig om Phoenix-sagen. Jeg arbejder på den. Jeg har brug for en partner.”

Riley følte en snert af irritation. Bills besøg begyndte at virke lidt som et baghold.

”Jeg fortalte Meredith, at jeg ville tænke over det,” sagde hun.

”Og nu spørger jeg dig,” sagde Bill.

Der opstod tavshed.

”Hvad med Lucy Vargas?” spurgte Riley.

Agent Vargas var en nyuddannet, der havde arbejdet tæt sammen med Bill og Riley om deres seneste sag. De var begge imponerede over hendes arbejde.

”Hendes ankel er ikke helet,” sagde Bill. ”Hun kommer ikke tilbage i marken før om en måned.”

Riley følte sig tåbelig over at have spurgt. Da hun, Bill og Lucy havde fanget Eugene Fisk, den såkaldte ’kædemorder’, var Lucy faldet, havde brækket ankelen og var næsten blevet dræbt. Selvfølgelig kunne hun ikke vende tilbage til jobbet så hurtigt.

”Jeg ved det ikke, Bill,” sagde Riley. ”Denne her pause fra jobbet er godt for mig. Jeg har tænkt på bare at undervise fra nu af. Alt, hvad jeg kan fortælle dig, er, hvad jeg allerede har sagt til Meredith.”

”At du vil tænke over det.”

”Ja.”

Bill udstødte et grynt af utilfredshed.

”Kan vi i det mindste mødes og tale om det?” spurgte han. ”Måske i morgen?”

Riley blev igen tavs et øjeblik.

”Ikke i morgen,” sagde hun. ”I morgen skal jeg overvære en mand blive henrettet.”

Kapitel 5

Riley kiggede gennem vinduet ind i lokalet, hvor Derrick Caldwell snart skulle dø. Hun sad ved siden af Gail Bassett, mor til Kelly Sue Bassett, Caldwells sidste offer. Manden havde dræbt fem kvinder, før Riley havde stoppet ham.

Riley havde tøvet med at acceptere Gails invitation til henrettelsen. Hun havde kun prøvet det én gang tidligere, dengang hun som frivilligt vidne sad blandt journalister, advokater, politifolk, spirituelle rådgivere og juryformanden. Nu sad hun og Gail sammen med ni slægtninge til kvinder, som Caldwell havde myrdet. Alle sad tæt sammen i et trangt rum og sad på plastikstole.

Gail, en lille 60-årig kvinde med et følsomt, fugleagtigt ansigt, havde opretholdt kontakten med Riley gennem årene. Ved henrettelsen var hendes mand død, og hun havde skrevet til Riley, at hun ikke havde nogen ved sin side til henrettelsen. Så Riley havde sagt ja til at tage med hende.

Dødskammeret var lige på den anden side af vinduet. De eneste møbler i rummet var henrettelsesbåren, et krydsformet bord. Et blåt plastikgardin hang ved hovedgærdet af henrettelsesbåren. Riley vidste, at IV-slangerne og de dødbringende kemikalier var bag det gardin.

En rød telefon på væggen var forbundet med guvernørens kontor. Den ville kun ringe i tilfælde af en beslutning om i sidste øjeblik at benåde fangen. Ingen forventede, at det ville ske denne gang. Et ur over døren til rummet var den eneste anden synlige ting.

I Virginia kunne dømt lovovertrædere vælge mellem den elektriske stol og den dødelige indsprøjtning, men kemikalierne blev oftest valgt. Hvis fangen ikke selv traf et valg, blev der givet en dødelig indsprøjtning.

Riley var næsten overrasket over, at Caldwell ikke havde valgt den elektriske stol. Han var stadig et monster, der så ud til at hilse sin egen død velkommen.

Uret viste 8:55, da døren blev åbnet. Riley hørte et ordløs mumlen i rummet, da flere medlemmer af henrettelsesteamet førte Caldwell ind i dødskammeret. To vagter gik på hver side af ham med et fast greb om hver arm, og en tredje fulgte lige bagefter ham. En velklædt mand kom ind efter alle andre – fængselsinspektøren.

Caldwell var iført blå bukser, en blå skjorte og sandaler uden sokker. Han var i håndjern og bundet. Riley havde ikke set ham i årevis. I løbet af sin korte tid som seriemorder havde han haft uregerligt langt hår og et halvlangt skæg, et bohemeagtigt udseende, der passede til en gadekunstner. Nu var han glatbarberet og så almindelig ud.

Selvom han ikke gjorde modstand, så han bange ud.

Godt, tænkte Riley.

Han kiggede på henrettelsesbåren og så derefter hurtigt væk. Han så ud til at forsøge ikke at kigge på det blå plastikgardin for enden af henrettelsesbåren. Et øjeblik stirrede han ind i vinduet til visningsrummet. Han virkede pludselig roligere og mere samlet.

”Jeg ville ønske, at han kunne se os,” mumlede Gail.

De var afskærmet fra hans blik bag envejsglas, og Riley delte ikke Gails ønske. Caldwell havde allerede set alt for nøje på hende efter hendes smag. For at fange ham var hun gået undercover. Hun havde ladet, som om hun var turist på Dunes Beach Boardwalk og hyrede ham til at tegne sit portræt. Imens han arbejdede, overøste han hende med masser af smiger og fortalte hende, at hun var den smukkeste kvinde, han havde tegnet længe.

Da vidste hun, at hun var hans næste planlagte offer. Den aften var hun lokkedue for at lokke ham ud og lade ham forfølge sig langs stranden. Da han havde forsøgt at angribe hende, havde en forstærkning af agenter uden problemer fanget ham.

Anholdelsen af ham havde ikke været nævneværdig interessant. Men opdagelsen af, hvordan han havde parteret sine ofte og opbevaret dem i en dybfryser, havde været en anden sag. At stå der, da fryseren blev åbnet, var et af de mest sindsoprivende øjeblikke i Rileys karriere. Hun følte stadig

medlidenhed med ofrenes familier – blandt andet Gail – som skulle identificere deres parterede hustruer, døtre, søstre ...

'For smukke til at leve,' havde han sagt om kvinderne.

Riley fik kuldegysninger ved tanken om, at hun havde været en af de kvinder, han havde set på – på den måde. Hun havde aldrig tænkt på sig selv som smuk, og mænd – endda hendes eksmand, Ryan – fortalte hende sjældent, at hun var det. Caldwell var en snu og frygtelig undtagelse.

Hun spekulerede på, hvad det betød, at et patologisk monster havde fundet hende så perfekt attråværdig? Havde han genkendt noget indeni hende, der var lige så uhyrligt som han selv? I et par år efter hans retssag og dom havde hun mareridt om hans beundrende øjne, hans kærlige ord og hans fryser fuld af kropsdele.

Henrettelsesteamet fik Caldwell op på henrettelsesbåren, fjernede manchetterne og spænderne, tog hans sandaler af og spændte ham fast. De spændte ham fast med læderbånd – to på tværs af brystet, to for at holde hans ben, to omkring hans ankler og to omkring hans håndled. Hans blottede fødder var vendt mod vinduet. Det var svært at se hans ansigt.

Pludselig blev gardinerne trukket for vinduerne. Riley forstod, at dette var for at skjule den fase af henrettelsen, hvor det var mest sandsynligt, at noget kunne gå galt. Det kunne være, at holdet fik problemer med at finde en passende vene. Alligevel fandt hun det ejendommeligt. Folk i begge visningsrum var ved at se Caldwell dø, men de fik ikke lov til at være vidne til den jordiske indsættelse af nåle. Gardinerne bevægede sig lidt, tilsyneladende berørt af et af teammedlemmerne der bevægede sig rundt på den anden side.

Da gardinerne blev trukket fra igen, var IV-slangerne på plads og løb fra fangens arme gennem huller i de blå plastikgardiner. Nogle medlemmer af henrettelsesteamet var gået om bag disse gardiner, hvor de ville administrere de dødelige stoffer.

En mand holdt den røde telefonmodtager klar til at modtage et opkald, der helt sikkert aldrig ville komme. En anden talte til Caldwell, og hans ord kunne knap høres over det dårlige samtaleanlæg. Han spurgte Caldwell, om han havde noget sidste ord.

I modsætning dertil lød Caldwell's svar med en overraskende klarhed.

"Er agent Paige her?" spurgte han.

Hans ord fik det til at gibbe i Riley.

Tjenestemanden svarede ikke. Det var ikke et spørgsmål, som Caldwell havde nogen ret til at få besvaret.

Efter en anspændt stilhed talte Caldwell igen.

"Fortæl agent Paige, at jeg ville ønske, at min kunst kunne have ydet hende retfærdighed."

Selvom Riley ikke kunne se hans ansigt tydeligt, syntes hun, at hun hørte ham nynne.

"Det var alt," sagde han. "Jeg er klar."

Riley blev overvældet af raseri, rædsel og forvirring. Det var den sidste ting, hun havde forventet. Derrick Caldwell havde valgt, at hans sidste øjeblik skulle handle om hende. Og hun sad bag dette skudsikre glasskjold og var for hjælpeløs til at gøre noget ved det.

Hun havde fået ham bragt for en domstol, men til sidst havde han opnået en underlig, syg form for hævn.

Hun følte Gails lille hånd gribe sin egen.

I guder, tænkte Riley. Hun trøster mig.

Riley følte en bølge af kvalme.

Caldwell sagde én ting til.

"Vil jeg mærke det, når det begynder?"

Atter fik han intet svar. Riley kunne se væsken bevæge sig gennem de gennemsigtige IV-slanger. Caldwell tog adskillige dybe indåndinger og syntes at falde i søvn. Hans venstre fod rykkede et par gange og lå derefter stille.

Efter et øjeblik klemte en af vagterne begge hans fødder og fik ingen reaktion. Det virkede som en særegen gestus. Men Riley indså, at vagten kontrollerede for at sikre, at det beroligende middel fungerede, og at Caldwell var fuldstændig bevidstløs.

Vagten råbte noget uhørligt til folket bag gardinet. Riley så en fornyet væskestrøm løbe gennem IV-slangerne. Hun vidste, at et andet lægemiddel var i færd med at stoppe hans lunger. Om kort tid ville et tredje lægemiddel stoppe hans hjerte.

Da Caldwells vejrtrækning blev langsommere, tog Riley sig selv i at tænke på, hvad hun så på. Hvordan var dette forskelligt fra de gange, hun selv havde anvendt dødbringende våben? Hun havde dræbt flere mordere i tjenesten.

Men dette var ikke som nogen af de andre dødsfald. Til sammenligning var det bizart kontrolleret, rent, klinisk og pletfrit. Det virkede uforklarligt forkert. Irrationelt tog Riley sig selv i at tænke ...

Jeg skulle ikke have lade det komme så vidt.

Hun vidste, at hun havde handlet forkert, da hun havde anholdt Caldwell professionelt og efter bogen. Men alligevel tænkte hun...

Jeg burde selv have dræbt ham.

Gail holdt Rileys hånd gennem ti lange minutter. Til sidst sagde vagten ved siden af Caldwell noget, som Riley ikke kunne høre.

Fængselsinspektøren trådte ud fra det blå forhæng og talte med en stemme, der var klar nok til at blive forstået af alle vidner.

”Dommen blev succesfuldt eksekveret kl. 09:07.”

Derefter blev gardinerne trukket for vinduet. Vidnerne havde set alt, hvad de skulle se. Vagter kom ind i lokalet og opfordrede alle til at gå så hurtigt som muligt.

Da gruppen kom ud på gangen, greb Gail igen Rileys hånd.

”Jeg er ked af, at han sagde, hvad han sagde,” sagde Gail til hende.

Riley blev forskrækket. Hvordan kunne Gail være bekymret for Rileys følelser på et tidspunkt som dette, da retfærdigheden endelig skete fyldest for hendes egen datters morder?

”Hvordan har du det, Gail?” spurgte hun, da de gik hurtigt mod udgangen.

Gail gik et langt øjeblik i tavshed. Hendes ansigt virkede helt blankt.

”Det er overstået,” sagde hun til sidst, og hendes stemme var helt følelsesløs og kold. ”Det er overstået.”

Et øjeblik efter trådte de ud i formiddagslyset. Riley kunne se to skarer af mennesker på tværs af gaden, som hver især blev holdt væk fra hinanden og tæt kontrolleret af politiet. På den ene side var folk, der var samlet for at heppe på henrettelsen og udøvede hadefulde tegn, nogle af dem vantro og uanstændige. De var forståeligt nok jublende. På den anden side var demonstranter imod dødsstraf med deres egne tegn. De havde stået herude hele natten med stearinlys. De var meget mere afdæmpede.

Riley følte ikke sympati for nogen af grupperne. Disse mennesker var her for sig selv for at offentliggøre deres forargelse og retfærdighed og handlede ud fra ren selvfølelse. Så vidt hun kunne se, havde de ingen grund til at være her – ikke blandt folk, hvis smerte og sorg var alt for reel.

Mellem indgangen og folkeskaren var en sværm af journalister med sendevogne i nærheden. Da Riley snoede sig igennem mængden, skyndte en kvindelig journalist sig hen til hende med en mikrofon og en kameramand i hælene.

”Agent Paige? Er du agent Paige?” spurgte hun.

Riley svarede ikke. Hun forsøgte at gå forbi journalisten.

Journalisten blev insisterende stående og spærrede hende vejen. ”Vi har hørt, at Caldwell omtalte dig med sine sidste ord. Har du lyst til at kommentere?”

Andre journalister gik ind foran hende og stillede det samme spørgsmål. Riley skar tænder og skubbede sig vej. Til sidst kom hun fri af dem.

Da hun skyndte sig hen mod sin bil, tænke hun på Meredith og Bill. Begge to havde bedt hende om at tage en ny sag. Og hun undgik at give nogen af dem noget svar.

Hvorfor? spurgte hun sig selv.

Hun var lige løbet væk fra journalister. Løb hun også væk fra Bill og Meredith? Kørte hun væk fra den, hun virkelig var? Fra alt det, hun var nødt til at gøre?

*

Riley var taknemmelig for at være hjemme. Henrettelsen, hun havde været vidne til denne morgen, efterlod hende stadig tom indeni, og køreturen tilbage til Fredericksburg havde været trættende. Men da hun åbnede døren til sit rækkehus, var der noget galt.

Der var unaturligt stille. April skulle være hjemme fra skolen nu. Hvor var Gabriela? Riley trådte ind i køkkenet, som var tomt. Der lå en besked på køkkenbordet.

Me voy a la tienda, lød den. Gabriela var gået ud at handle.

Riley greb hårdt fat om en stoleryg, imens en bølge af panik skyllede henover hende. En anden gang, hvor Gabriela var gået ud at handle, var April blevet kidnappet fra sin fars hus.

Mørke, et glimt af en flamme.

Riley vendte sig om og løb hen for foden af trappen.

”April!” skreg hun.

Der kom intet svar.

Riley løb op ad trappen. Der var ingen i nogen af soveværelserne. Ingen var på hendes lille kontor.

Rileys hjerte hamrede, selvom hendes sind fortalte hende, at hun var tåbelig. Hendes krop lyttede ikke til hendes sind.

Hun løb tilbage nedenunder og ud på terrassen bagved.

”April!” skreg hun.

Men ingen legede i gården ved siden af, og ingen børn var i syne.

Hun stoppede sig selv i at skrike igen. Hun ville ikke have, at naboerne skulle tro, at hun virkelig var skør. Ikke nu.

Hun rodede i lommen og hev sin mobiltelefon frem. Hun sendte en besked til April.

Hun modtog intet svar.

Riley gik ind igen og satte sig på sofaen. Hun holdt hovedet mellem hænderne.

Hun var tilbage i krybegangen og lå i snavset i mørket.

Men det lille lys bevægede sig mod hende. Hun kunne se hans grusomme ansigt i flammens skær. Men hun vidste ikke, om morderen kom efter hende eller April.

Riley tvang sig til at adskille billederne i hovedet fra sin nuværende virkelighed.

Peterson er død, sagde hun eftertrykkeligt til sig selv. Han vil aldrig kunne torturere nogen af os igen.

Hun satte sig på sofaen og prøvede at fokusere på nuet. I dag var hun her i sit nye hjem, i sit nye liv. Gabriela var gået ud og handle. April var helt sikkert et sted i nærheden.

Hendes vejrtrækning blev mere regelmæssig, men hun kunne ikke rejse sig. Hun var bange for, at hun ville gå ud og råbe igen.

Efter hvad der virkede som rigtig lang tid, hørte Riley hoveddøren blive åbnet.

April gik gennem døren og sang.

Nu for Riley komme op. ”Hvor i helvede har du været?”

April så chokeret ud.

”Hvad er dit problem, mor?”

”Hvor var du? Hvorfor svarede du ikke på min besked?”

”Undskyld, jeg havde min mobil på lydløs. Mor, jeg var hjemme hos Ceces på den anden side af gaden. Da vi steg af skolebussen, tilbød hendes mor os is.”

”Hvordan skulle jeg vide, hvor du var?”

”Jeg troede ikke, du var kommet hjem endnu.”

Riley hørte sig selv råbe, men kunne ikke få sig selv til at stoppe. ”Jeg er ligeglad med, hvad du troede. Du tænkte ikke. Du skal altid fortælle mig...”

Tårene, der løb ned over Aprils ansigt, stoppede hende endelig.

Riley trak vejret, skyndte sig frem og omfavnede sin datter. Først var Aprils krop stiv af vrede, men så kunne Riley mærke, at hun slappede af. Hun indså, at tårene løb ned over hendes eget ansigt.

”Jeg er virkelig ked af det,” sagde Riley. ”Undskyld. Det er bare, at vi har gennemlevet så meget ... så meget forfærdeligt.”

”Men det er ovre nu,” sagde April. ”Mor, det er ovre.”

De satte sig begge to i sofaen. Det var en ny sofa, som blev købt, da de flyttede hertil. Hun havde købt den til sit nye liv.

”Jeg ved, at det hele er overstået,” sagde Riley. ”Jeg ved, at Peterson er død. Jeg prøver at vænne mig til det.”

”Mor, alt er meget bedre nu. Du behøver ikke at bekymre dig om mig hvert minut. Og jeg er ikke et dumt lille barn. Jeg er femten.”

”Og du er meget fornuftig,” sagde Riley. ”Det ved jeg. Jeg bliver nødt til at fortsætte med at minde mig selv om det. Jeg elsker dig, April,” sagde hun. ”Derfor bliver jeg nogle gange så vanvittig.”

”Jeg elsker også dig, mor,” sagde April. ”Lad være med at bekymre dig så meget.”

Riley var glad for at se sin datter smile igen. April var blevet kidnappet, holdt fanget og truet med flammen fra propanbrænderen. Hun så ud til at være vendt tilbage til at være en helt normal teenager, selvom hendes mor endnu ikke havde genvundet sin stabilitet.

Riley kunne stadig ikke lade være med at spekulere på, hvilke mørke erindringer der lurede i hendes datters sind og ventede på at bryde frem.

Med hensyn til sig selv vidste hun, at hun havde brug for at tale med nogen om sin egen frygt og gentagne mareridt. Det skulle være snart.

Kapitel 6

Riley snurrede rundt på stolen, imens hun forsøgte at tænke på, hvad hun ville fortælle Mike Nevins. Hun følte sig urolig og rastløs.

”Tag dig god tid,” sagde den retsmedicinske psykiater og lænede sig frem i sin kontorstol og stirrede bekymret på hende.

Riley grinede grumt. ”Det er problemet,” sagde hun. ”Jeg har ikke tid. Jeg trækker det i langdrag. Jeg har en beslutning at træffe. Jeg har allerede ventet for længe med at svare. Har du nogensinde opfattet mig som ubeslutsom?”

Mike svarede ikke. Han smilede bare og pressede fingerspidserne sammen.

Riley var vant til denne form for stilhed fra Mike. Den nydelige, ret kræsne mand havde været mange ting for hende i årenes løb – en ven, en terapeut, selv til tider en slags mentor. Normalt kontaktede hun ham for at få hjælp til at få indblik i en kriminel morders sind. Men dette besøg var anderledes. Hun havde ringet til ham i går aftes, efter hun var kommet hjem fra henrettelsen og var kørt direkte til hans DC-kontor i morges.

”Hvilke valg er det præcis, du skal træffe?” spurgte han til sidst.

”Altså, jeg skal beslutte, hvad jeg skal bruge resten af mit liv til – undervise eller være feltagent. Eller finde på noget helt andet.”

Mike lo lidt. ”Stop et øjeblik. Lad os ikke prøve at planlægge hele din fremtid i dag. Lad os holde os til nutiden. Meredith og Jeffreys vil have dig til at tage en sag. Bare en sag. Det er ikke enten eller. Ingen siger, at du er nødt til at droppe undervisningen. Og alt, hvad du skal gøre, er at sige ja eller nej denne gang. Så hvad er problemet?”

Det var Rileys tur til at blive tavs. Hun vidste ikke, hvad problemet var. Det var derfor, hun var her.

”Jeg går ud fra, at du er bange for noget,” sagde Mike.

Riley sank hårdt. Det var det. Hun var bange. Hun nægtede at indrømme det, selv for sig selv. Men nu skulle Mike få hende til at tale om det.

”Så hvad er du bange for?” spurgte Mike. ”Du sagde, at du havde nogle mareridt.”

Riley sagde stadig intet.

”Det kan være en del af dit problem med PTSD,” sagde Mike. ”Får du stadig flashbacks?”

Riley havde ventet at få spørgsmålet. Når alt kom til alt, havde Mike gjort mere end nogen anden for at få hende gennem traumatet efter en særlig forfærdelig oplevelse.

Hun bøjede hovedet bagover i stolen og lukkede øjnene. Et øjeblik var hun i Petersons mørke bur igen, og han truede hende med en propanbrænderen. I måneder efter at Peterson havde holdt hende fanget, havde erindringen konstant tvunget sig vej ind i hendes sind.

Men så havde hun opsporet Peterson og dræbt ham selv. Faktisk havde hun slået ham til en livløs masse.

Hvis det ikke var en afslutning, så ved jeg ikke, hvad der er, tænkte hun.

Nu virkede minderne upersonlige, som om hun så en andens historie udfolde sig.

”Jeg har det bedre,” sagde Riley. ”De er kortere og kommer mindre ofte.”

”Hvad med din datter?”

Spørgsmålet skar Riley i hjertet som en kniv. Hun følte et ekko af den rædsel, hun havde oplevet, da Peterson havde taget April til fange. Hun kunne stadig høre Aprils råb om hjælp i sit hoved.

”Det tror jeg ikke,” sagde hun. ”Jeg vågner og er bange for, at hun er blevet kidnappet igen. Jeg bliver nødt til at gå ind på hendes værelse og tjekke, at hun er der, og at hun er i ok og sover.”

”Er det derfor, du ikke ønsker at tage en ny sag?”

Riley fik kuldegysninger. ”Jeg vil ikke bringe hende igennem noget lignende igen.”

”Du svarer ikke på mit spørgsmål.”

”Nej, det går jeg ikke ud fra,” sagde Riley.

Der blev tavshed igen.

”Jeg har en fornemmelse af, at der er noget mere,” sagde Mike. ”Hvad ellers giver dig mareridt? Hvad vækker dig ellers om natten?”

Straks dukkede en ny frygt op i hendes sind.

Ja, der var noget andet.

Selv med sine åbne øjne kunne hun se hans ansigt – Eugene Fisks babyagtige, grotesk uskyldige ansigt med dets små, perleformede øjne. Riley havde set dybt ind i disse øjne under deres fatale konfrontation.

Morderen havde holdt Lucy Vargas i et fast greb med en barberhøvl ved hendes hals. I det øjeblik granskede Riley det, hun frygtede allermest. Hun havde fortalt om kæderne – de kæder, som han troede talte med ham, og tvang ham til at begå mord efter mord, vikle kæder om kvinder og skære halsen over på dem.

”Kæderne vil ikke have dig til at tage denne kvinde,” havde Riley fortalt ham. ”Hun er ikke, hvad de har brug for. Du ved, hvad kæderne ønsker, at du skal gøre i stedet.”

Hans øjne var blanke af tårer, og han nikkede. Derefter tog han livet af sig selv på samme måde, som han havde taget livet af sine ofre.

Han skar sin egen hals over lige for øjnene af Riley.

Og nu, når hun sad her på Mike Nevins kontor, undertrykte Riley næsten sin egen rædsel.

”Jeg dræbte Eugene,” sagde hun med et gisp.

”Kædemorderen, mener du. Han er ikke den første mand, du har dræbt.”

Det var sandt – hun havde brugt dødbringende våben flere gange. Men med Eugene havde det været meget anderledes. Hun havde tænkt på hans død ganske ofte, men hun havde aldrig talt med nogen om det før nu.

”Jeg brugte ikke en pistol eller en sten eller mine hænder,” sagde hun. ”Jeg dræbte ham med forståelse og empati. Mit eget sind er et dødbringende våben. Det havde jeg aldrig troet før. Det skræmmer mig, Mike.”

Mike nikkede sympatisk. ”Du ved, hvad Nietzsche sagde om at kigge for længe ned i en afgrund,” sagde han.

”Afgrunden kigger også ind i dig,” sagde Riley og afsluttede det velkendte ordsprog. ”Men jeg har gjort meget mere end at kigge ned i en afgrund. Jeg har praktisk talt boet der. Jeg har næsten fået det godt der. Det er som et andet hjem. Det skræmmer mig til døde, Mike. En dag i nærmeste fremtid hopper jeg måske ned i den afgrund og kommer aldrig op igen. Og hvem ved, hvem jeg kan skade – eller dræbe.”

”Nå da,” sagde Mike og lænede sig tilbage i stolen. ”Måske kommer vi nogen vegne.”

Riley var ikke så sikker. Og hun følte sig ikke tættere på at tage en beslutning.

*

Da Riley lidt senere trådte ind af hoveddøren, kom April springende ned ad trappen for at møde hende.

”Åh, mor, du er nødt til at hjælpe mig! Kom nu!”

Riley fulgte April op ad trappen til hendes værelse. En kuffert stod åben på hendes seng, og tøj var spredt rundt omkring den.

”Jeg aner ikke, hvad jeg skal pakke!” sagde April. ”Jeg har aldrig gjort det her før!”

Riley smilede over datterens blanding af panik og opstemthed og hjalp hende med at pakke kufferten. April skulle rejse i morgen formiddag på en klassetur – en uge i det nærliggende Washington, D.C. Hun skulle være sammen med en gruppe ældre studerende i amerikansk historie og deres lærere.

Da Riley havde underskrevet formularerne og betalt de ekstra gebyrer for turen, havde hun haft nogle betænkeligheder ved det. Peterson havde holdt April fanget i Washington, og selvom det havde været langt væk i udkanten af byen, var Riley bekymret for, at turen kunne genaktivere traumet. Men April så ud til at have det godt både fagligt og følelsesmæssigt. Og turen var en fantastisk mulighed.

Da hun og April drillede hinanden med, hvad der skulle pakkes i kufferten, indså Riley, at hun morede sig. Den afgrund, som hun og Mike havde talt om for lidt siden, forekom langt væk. Hun havde stadig et liv uden for denne afgrund. Det var et godt liv, og uanset hvad hun besluttede at gøre, var hun fast besluttet på at beholde det.

Mens de sorterede ting, trådte Gabriela ind i rummet.

"Señora Riley, min taxa er her om et øjeblik," sagde hun og smilede. "Jeg har pakket og er klar. Mine ting står ved døren."

Riley havde næsten glemt, at Gabriela også rejste. Eftersom April skulle være væk i en uge, havde Gabriela bedt om fri til at besøge slægtninge i Tennessee. Riley havde med glæde givet hende fri.

Riley omfavnede Gabriela og sagde: "Buen viaje."

Gabrielas smil blegnede lidt, og hun tilføjede: "Me preocupo."

"Er du bekymret?" spurgte Riley overrasket. "Hvad er du bekymret for, Gabriela?"

"Dig," sagde Gabriela. "Du skal være alene i det her nye hus."

Riley lo. "Bare rolig, jeg skal nok klare mig."

"Men du har ikke været alene, og der er sket så mange dårlige ting," sagde Gabriela. "Jeg er bekymret."

Gabrielas ord gav genlyd i Riley. Det var sandt, hvad hun sagde. Lige siden den voldsomme hændelse med Peterson havde April været hos hende hele tiden. Kunne et mørkt og skræmmende tomrum åbne sig i hendes nye hjem? Ville det åbne sig nu?

"Jeg har det fint," sagde Riley. "Tag afsted og vær sammen med din familie."

Gabriela smilede og rakte Riley en konvolut. "Den lå i postkassen," sagde hun.

Gabriela omfavnede April og omfavnede derefter Riley igen. Så gik hun nedenunder for at vente på taxaen.

"Hvad er det, mor?" spurgte April.

"Jeg aner det ikke," sagde Riley. "Den er ikke blevet sendt."

Hun rev konvolutten åben og fandt et plastikkort indeni. Der stod 'Blaine's Grill' med dekorative bogstaver på kortet. Nedenunder stod der 'Middag for to', læste hun højt.

"Jeg gætter på, at det er et gavekort fra vores nabo," sagde Riley. "Det er sødt af ham. Du og jeg kan gå derhen og spise middag, når vi kommer tilbage."

"Mor!" sagde April. "Han mener ikke dig og mig."

"Hvad mener du?"

"Han inviterer dig ud på middag."

"Åh! Tror du virkelig det? Det står der ikke her."

April rystede på hovedet. "Vær nu ikke dum. Manden vil gerne være sammen med dig. Crystal fortalte mig, at hendes far godt kan lide dig. Og han er virkelig sød."

Riley mærkede, at hun rødmede. Hun kunne ikke huske, hvornår nogen sidste gang havde inviteret hende ud på en date. Hun havde været gift med Ryan i så mange år. Siden deres skilsmisse var hun blevet fokuseret på at skabe sig et nyt hjem, og der var beslutninger, som skulle træffes vedrørende hendes job.

"Du er rød i hovedet, mor," sagde April.

"Lad os nu få pakket dine ting," mumlede Riley. "Jeg bliver nødt til at tænke på alt dette senere."

De fortsatte begge med at sortere tøj. Efter et par minutters tavshed sagde April, "Jeg er også bekymret for dig, mor. Som Gabriela sagde..."

"Jeg har det fint," sagde Riley.

”Har du?”

Riley foldede en bluse og var ikke sikker på, hvad hun skulle svare. Sikkert, at hun for nylig havde været udsat for værre mareridt end et tomt hus – morderiske psykopater besat af kæder, dukker og propanbrændere blandt andet. Men ville en række indre dæmoner dukke frem, når hun var alene? Pludselig begyndte en uge at føles som lang tid. Og udsigten til at beslutte, hvorvidt hun skulle mødes med ham, der boede ved siden af, virkede også skræmmende.

Jeg klarer det, tænkte Riley.

Desuden havde hun stadig en anden mulighed. Og det var på tide at træffe en beslutning én gang for alle.

”Jeg er blevet bedt om at arbejde på en sag,” fortalte Riley til April. ”I så fald er jeg nødt til at tage til Arizona med det samme.”

April stoppede med at folde sit tøj og kiggede på Riley.

”Så du rejser, ikke?” spurgte hun.

”Jeg ved det ikke, April,” sagde Riley.

”Hvad mener du? Det er jo dit job.”

Riley kiggede ind i datterens øjne. De svære tider mellem dem syntes virkelig at være forbi. Lige siden de begge havde overlevet de uhyrligheder, som Peterson udsatte dem for, var de blevet knyttet tættere sammen.

”Jeg har overvejet at droppe feltarbejdet,” sagde Riley.

Aprils øjne blev store af overraskelse.

”Hvad? Du er jo allerbedst til at fange forbrydere, mor.”

”Jeg er også god til at undervise,” sagde Riley. ”Jeg er rigtig god til det. Og jeg elsker det. Det gør jeg virkelig.”

April trak uforstående på skuldrene. ”Jamen, så fortsæt med at undervise. Ingen stopper dig. Men stop ikke med at jage mordere. Det er lige så vigtigt.”

Riley rystede på hovedet. ”Jeg ved det ikke, April. Jeg har trods alt påført dig ...”

April så ulykkelig ud. ”Hvad du har påført mig? Hvad snakker du om? Du har ikke påført mig noget. Jeg blev fanget af en psykopat ved navn Peterson. Hvis ikke, han havde kidnappet mig, ville han have kidnappet en anden. Begynd ikke at bebrejde dig selv.”

Efter en pause sagde April: ”Sæt dig ned, mor. Vi er nødt til at tale sammen.”

Riley smilede og satte sig på sengen. April lød selv som en mor.

Måske er et lille forældre-foredrag lige det, jeg har brug for, tænkte Riley.

April satte sig ved siden af Riley.

”Har jeg nogensinde fortalt dig om min ven Angie Fletcher?” spurgte April.

”Næh, det tror jeg ikke.”

”Nå, men vi var tætte i et stykke tid, men så skiftede hun skole. Hun var virkelig dygtig, og hun gik kun en klasse over mig og var femten år gammel. Jeg hørte, at hun begyndte at købe stoffer hos en fyr, som alle kaldte Trip. Hun blev virkelig afhængig af heroin. Og da hun løb tør for penge, tvang Trip hende til at arbejde som luder. Trænede hende personligt og fik hende til at flytte ind hos ham. Hendes mor havde så travlt, at hun nærmest ikke lagde mærke til, at Angie var væk. Trip annoncerede endda med hende på sin hjemmeside, og han fik hende til at få en tatovering, hvor hun sværger, at hun tilhører ham for evigt.”

Riley var chokeret. ”Hvad skete der med hende?”

”Trip blev til sidst anholdt, og Angie kom på afvænningsforløb for narkotika og i rehabilitering. Det skete i sommer, imens vi var i New York. Jeg ved ikke, hvad der skete med hende efter det. Alt, hvad jeg ved, er, at hun bare er seksten år nu, og hele hendes liv er ødelagt.”

”Det er jeg virkelig ked af at høre,” sagde Riley.

April stønnede utålmodigt.

”Du forstår det ikke, vel mor? Du har intet at være ked af. Du har brugt hele dit liv på at stoppe den slags ting. Og du har fjernet alle den slags fyre som Trip – nogle af dem for evigt. Men hvis du holder op med at gøre, hvad du gør, hvem skal så overtage efter dig? Er nogen andre lige så gode til det som dig? Det tvivler jeg på, mor. Det tvivler jeg virkelig på.”

Riley blev stille et øjeblik. Derefter klemte hun Aprils hånd og smilede.

”Jeg tror hellere, jeg må foretage en opringning,” sagde hun.

Kapitel 7

Da FBI-jetflyet fløj fra Quantico, følte Riley sig sikker på, at hun var på vej mod endnu et monster. Hun var dybt foruroliget ved tanken. Hun havde håbet, hun kunne holde sig væk fra mordere i et stykke tid, men at tage dette job havde virket som den rigtige ting at gøre. Meredith var blevet lettet, da hun sagde, hun ville tage sagen.

Samme morgen var April taget af sted på klassetur, og nu var Riley og Bill på vej til Phoenix. Uden for flyvinduet var eftermiddagen mørk, og regnen dryppede på vinduesruderne. Riley forblev fastspændt i sædet, indtil flyet var fløjet igennem en turbulens af mørkegrå skyer og ind i klarere vejr. Derefter lå en polstret overflade under dem og skjulte jorden, hvor folk sandsynligvis gik omkring og forsøgte at holde sig tørre. Og gik omkring med deres hverdagsglæder eller bekymringer, eller hvad der lå derimellem.

Så snart turen blev mere rolig, vendte Riley sig mod Bill og spurgte: "Hvad kan du vise mig?"

Bill åbnede sin bærbare computer på bordet foran dem. Han tog et foto frem af en stor, sort skraldepose, der lå i vand med lav dybde. En død hvidlig hånd stak ud af posens åbning.

Bill forklarede: "Nancy Holbrooks lig blev fundet i en kunstig sø uden for Phoenix. Hun var en tredive år gammel escortpige med dyre serviceydelser. Med andre ord en dyr prostitueret."

"Drukuede hun?" spurgte Riley.

"Nej. Kvælning synes at have været dødsårsagen. Derefter blev hun lagt i en kraftig affaldspose og smidt i søen. Affaldsposen blev tynget ned med store sten."

Riley studerede billedet nøje. Der var allerede mange spørgsmål i hendes tanker.

"Efterlod morderen fysiske beviser?" spurgte hun. "Fingeraftryk, fibre, DNA?"

"Ingenting."

Riley rystede på hovedet. "Jeg forstår det ikke. Bortskaffelsen af liget, mener jeg. Hvorfor gjorde morderen sig ikke lidt større anstrengelser? En sø med ferskvand er perfekt til at slippe af med et lig. Lig synker og nedbrydes hurtigt i ferskvand. Ja, de kan måske flyde op til overfladen senere på grund af oppustethed og gasser. Men masser af sten i affaldsposen ville løse dette problem. Hvorfor har han efterladt hende på lavt vand?"

"Jeg går ud fra, at det er det, vi skal finde ud af," sagde Bill.

Bill fandt flere andre billeder af gerningsstedet, men de sagde ikke Riley meget.

"Så, hvad synes du?" spurgte hun. "Har vi at gøre med en seriemorder eller ej?"

Bill rynkede tankefuldt øjenbrynene.

"Jeg ved det ikke," sagde han. "Vi ser på en enkelt myrdet prostitueret. Selvfølgelig er andre prostituerede forsvundet i Phoenix. Men det er ikke noget nyt. Det sker regelmæssigt i alle større byer overalt i landet."

Ordet "regelmæssigt" ramte noget ubehageligt i Riley. Hvordan kunne den vedvarende forsvinden af en bestemt klasse af kvinder betragtes som "regelmæssig"? Men samtidig vidste hun godt, at det var sandt, hvad Bill sagde.

"Da Meredith ringede, fik han det til at lyde meget vigtigt," sagde hun. "Og nu giver han os endda VIP-behandling og flyver os direkte dertil med en FBI-jet." Hun tænkte et øjeblik tilbage. "Hans præcise ord var, at hans ven ville have os til at se på det som en seriemorders handlinger. Men du får det til at lyde, som om ingen er overbevidst om, at det er en seriemorder."

Bill trak på skuldrene. "Måske er det ikke. Men Meredith ser ud til at være virkelig tæt på Nancy Holbrooks bror, Garrett Holbrook."

"Ja," sagde Riley. "Han fortalte mig, at de gik på akademiet sammen. Men det hele er usædvanligt."

Bill modsagde hende ikke. Riley lænede sig tilbage i sædet og overvejede situationen. Det virkede temmelig indlysende, at Meredith bøjede FBI-regler til fordel for en ven. Det var ellers ikke typisk for Meredith.

Men dette fik hende ikke til at tænke dårligt sin chef. Faktisk beundrede hun virkelig hans hengivenhed over for sin ven. Hun spekulerede på ...

Er der nogen, jeg ville bøje reglerne for? Bill, måske?

Han havde været mere end en partner gennem årene og endda mere en ven. Alligevel var Riley ikke sikker. Og det fik hende til at undre sig – hvor tæt hun følte hun sig egentlig på sine kolleger i disse dage, inklusive Bill?

Men der var ikke meget grund til at tænke på det nu. Riley lukkede øjnene og sov.

*

Det var en lys og solrig dag, da de landede i Phoenix.

Da de kom ud af jettflyet, puffede Bill til hende og sagde: ”Wow, sikke et godt vejr. Måske får vi i det mindste en lille ferie ud af rejsen.”

På en eller anden måde tvivlede Riley på, at det ville blive særlig sjovt. Det var længe siden, at hun havde holdt en rigtig ferie. Hendes sidste forsøg på en udflugt til New York med April var blevet afkortet af det sædvanlige mord og kaos, der var så stor en del af hendes liv.

En af de nærmeste dage er jeg nødt til at få slappet rigtigt af, tænkte hun.

En ung lokal agent mødte dem ved flyet og kørte dem til Phoenix FBI feltkontor, en distinkt ny moderne bygning. Da han kørte bilen ind på hovedkvarterets parkeringsplads, sagde han: ”Cool design, ikke? Den vandt endda en pris. Kan I gætte, hvad den skal ligne?”

Riley kiggede hen over facaden. Den bestod af lige lange rektangler og smalle lodrette vinduer. Alt var omhyggeligt blevet placeret, og mønsteret virkede velkendt. Hun standsede og stirrede på det et øjeblik.

”DNA-sekventering?” gættede hun.

”Jeps,” sagde agenten. ”Men jeg er sikker på, at du ikke kan gætte, hvordan rock-labyrinten derude ser ud ovenfra.”

Men de gik ind i bygningen, før Riley eller Bill kunne nå at gætte på det. Indenfor så Riley DNA-motivet gentaget i de skarpt mønstrede gulvfliser. Agenten førte dem langs hårde horisontale vægge og skillevægge, indtil de nåede chefspecialagent Elgin Morleys kontor, hvor han efterlod dem.

Riley og Bill præsenterede sig for Morley, en lille nørdet mand i halvtredserne med et tykt sort skæg og runde briller. En anden mand ventede på dem på kontoret. Han var i fyrrerne, høj, mager og havde en let foroverbøjet kropsholdning. Riley syntes, han så træt og deprimeret ud.

Morley sagde: ”Agent Paige og agent Jeffreys, jeg vil gerne præsentere jer for agent Garrett Holbrook. Hans søster var offeret, der blev fundet i Nimbo-søen.”

De gav alle hinanden hånden, og de fire agenter satte sig ned for at tale sammen.

”Tak, fordi du kom,” sagde Holbrook. ”Hele denne sag har været temmelig overvældende.”

”Fortæl os om din søster,” sagde Riley.

”Jeg kan ikke fortælle dig ret meget,” sagde Holbrook. ”Jeg kan ikke påstå at jeg kendte hende særlig godt. Hun var min halvsøster. Min far var en stor nar, der forlod min mor og havde børn med tre forskellige kvinder. Nancy var femten år yngre end mig. Vi havde næsten ingen kontakt gennem årene.”

Han stirrede tomt ned i gulvet et øjeblik, og hans fingre prikkede fraværende på armlænet på den stol, han sad i. Uden at kigge op sagde han: ”Sidst jeg hørte fra hende, arbejdede hun på kontor og tog aftenkurser. Det var for et par år siden. Jeg blev chokeret over at finde ud af, hvad der var blevet af hende. Jeg anede det ikke.”

Så blev han tavs. Riley syntes, at han så ud, som om der var noget han undlod at sige, men hun sagde til sig selv, at det måske virkelig var alt, hvad manden vidste. Hvad kunne Riley trods alt sige om sin egen ældre søster, hvis nogen spurgte hende? Hun og Wendy havde ikke haft kontakt så længe, at de måske nærmest ikke var søstre længere.

Alligevel fornemmede hun noget mere end sorg i Holbrooks adfærd. Det virkede underligt på hende.

Morley foreslog, at Riley og Bill skulle gå med ham til retsmedicinsk patologi, hvor de kunne se på kroppen. Holbrook nikkede og sagde, at han ville blive på sit kontor.

Da de fulgte efter agenten ud i hallen, spurgte Bill: "Agent Morley, hvilken grund er der til at tro, at vi har at gøre med en seriemorder?"

Morley rystede på hovedet. "Jeg er ikke sikker på, at vi har nogen særlig grund," sagde han. "Men da Garrett fandt ud af, at Nancy var død, nægtede han at lade det hvile i fred. Han er en af vores bedste agenter, og jeg har forsøgt at imødekomme ham. Han prøvede at få sin egen efterforskning i gang, men kom ikke nogen steder. Sandheden er, at han ikke har været sig selv hele tiden."

Riley havde bestemt bemærket, at Garrett virkede frygtelig urolig. Måske lidt mere end en erfaren agent normalt ville være, også over en slægtnings død. Han gjorde det klart, at de ikke var tæt på.

Morley førte Riley og Bill ind i bygningens retsmedicinske patologi-område, hvor han præsenterede dem for teamchefen, Dr. Rachel Fowler. Patologen åbnede den køleenhed, hvor Nancy Holbrooks krop lå.

Riley værgede sig lidt ved den velkendte lugt af forrådnelse, selvom lugten ikke var blevet så stærk endnu. Hun så, at kvinden havde været særlig høj og meget tynd.

"Hun havde ikke ligget i vandet længe," sagde Fowler. "Huden var lige begyndt at rynke, da hun blev fundet."

Dr. Fowler pegede på hendes håndled.

"Du kan se røde mærker efter reb. Det ser ud til, at hun var bundet, da hun blev dræbt."

Riley bemærkede de hævede mærker på huden af ligets arm.

"Det ligner hævede mærker," sagde Riley.

"Rigtigt. Hun var bruger af heroin. Min gæt er, at hun var på vej ind i alvorlig stofafhængighed."

For Riley så det ud, som om kvinden havde været anorektisk, og det så ud til at stemme overens med Fowlers afhængighedsteori.

"Den slags afhængighed virker malplaceret for en luksus-escortpige," sagde Bill. "Hvordan ved vi, at det var, hvad hun var?"

Fowler fremviste et lamineret visitkort i en bevisplastikpose. Visitkortet havde et provokerende foto af den døde kvinde. Navnet på kortet var ganske enkelt 'Nanette', og virksomheden blev kaldt 'Ishtar Escortbureau.'

"Hun havde dette kort hos sig, da hun blev fundet," forklarede Fowler. "Politiet kom i kontakt med Ishtar Escortbureau og fandt ud af hendes rigtige navn, og det førte snart til identifikationen af hende som agent Holbrooks halvsøster."

"Ved man noget om, hvordan hun blev kvalt?" spurgte Riley.

"Der er nogle blå mærker omkring hendes nakke," sagde Fowler. "Morderen har måske holdt en plastikpose over hovedet."

Riley kiggede nøje på mærkerne. Var det en form for sexspil, der var gået galt eller en bevidst drabshandling? Det kunne hun ikke svare på.

"Hvad havde hun med, da hun blev fundet?" Spurgte Riley.

Fowler åbnede en kasse, der indeholdt offerets tøj. Hun havde været iklædt en lyserød kjole med en lav halsudskæring - næppe respektabel, observerede Riley, men bestemt et niveau over en gade prostitueredes typiske afdankede tøj. Det var en kjole, som passede til en kvinde, der ønskede at se både meget sexet ud og passende iklædt på en natklub.

Ovenpå kjolen lå en gennemsigtig plastikpose med smykker.

”Må jeg kigge efter?” spurgte Riley Fowler.

”Værsgo.”

Riley tømte posen og kiggede på indholdet. Det meste var temmelig smagfulde smykker – en perlehalskæde, armbånd og enkle øreringe. Men et smykke skilte sig ud blandt de andre. Det var en tynd guldring med diamanter. Hun tog den op og viste den til Bill.

”Er den ægte?” spurgte Bill.

”Ja,” svarede Fowler. “Ægte guld og en ægte diamant.”

”Morderen gad ikke at stjæle den,” bemærkede Bill. ”Så det handlede ikke om penge.”

Riley vendte sig mod Morley. ”Jeg vil gerne se, hvor liget blev fundet,” sagde hun. ”Lige nu, imens det stadig er lyst.”

Morley så lidt forundret ud.

”Vi kan flyve dig dertil med helikopter,” sagde han. ”Men jeg ved ikke, hvad du forventer at finde. Politi og agenter har undersøgt hele området. ”

”Stol på hende,” sagde Bill overbevidst. ”Hun skal nok finde noget.”

Kapitel 8

Nimbo-søens store vandoverflade så stille og rolig ud, da helikopteren nærmede sig.

Skinnet kan bedrage, mindede Riley sig selv om. Hun vidste godt, at rolige overflader kunne beskytte mørke hemmeligheder.

Helikopteren fløj nedad og derefter i cirkler, mens den svævede på jagt efter et sted at lande. Riley blev urolig over den ustabile bevægelse. Hun brød sig ikke om helikoptere. Hun så på Bill, der sad ved siden af hende. Hun syntes, at han virkede lige så urolig.

Men da hun kiggede på agent Holbrook, virkede hans blik helt tomt. Han havde næppe sagt et ord i løbet af den halve times flyvetur fra Phoenix. Riley vidste endnu ikke, hvad hun skulle stille op med ham. Hun havde normalt let ved at aflæse mennesker – nogle gange lettere end hun brød sig om. Men Holbrook var stadig en gåde for hende.

Helikopteren landede til sidst, og alle tre FBI-agenter trådte ud på fast grund og dukkede sig gennem den blæsende luft under de stadigt roterende propeller. Vejen, hvor helikopteren var landet, var ikke andet end parallelle dækspor gennem et øde landskab.

Riley bemærkede, at vejen ikke så bred ud. Alligevel så det ud, som om der var kørt mange køretøjer henover den i løbet af den seneste uge, som skjule de spor, morderen havde efterladt.

Den støjende helikoptermotor stoppede, hvilket gjorde det lettere at tale sammen, da Riley og Bill fulgte efter Holbrook til fods.

”Fortæl os, hvad du ved om denne sø,” sagde Riley til Holbrook.

”Det er én af en række reservoirer oprettet ved hjælp af dæmninger langs Acacia-floden,” sagde Holbrook. ”Det her er den mindste af de kunstige søer. Den er fyldt med fisk, og den er et populært rekreativt sted, men de offentlige områder ligger på den anden side af søen. Liget blev opdaget af et par teenagere, der sad og røg marihuana. Nu skal jeg vise jer derhen.”

Holbrook førte dem væk fra vejen og hen til en stenryg med udsigt over søen.

”De unge befandt sig, hvor vi står,” sagde han. Han pegede ned mod søens bred. ”De kiggede derned og så liget. De sagde, at det bare lignede en mørk skygge i vandet.”

”Hvilket tidspunkt på dagen var de unge her?” spurgte Riley.

”Lidt tidligere end nu,” sagde Holbrook. ”De havde pjækket fra skole for at ryge sig skæve.”

Riley betragtede gerningsstedet. Solen stod lavt, og toppen af de røde klipper over søen brændte af lys. Der var et par både ude på vandet. Den stejle skråning ned til vandet var ikke langt væk – måske kun ti meter.

Holbrook pegede på et sted i nærheden, hvor skråningen ikke var så stejl.

”De unge klatrede derover for at se nærmere på det,” sagde han. ”Det var der, de fandt ud af, hvad det i virkeligheden var.”

Stakkels unger, tænkte Riley. Det var omkring to årtier siden, hun prøvede at ryge marihuana på college. Alligevel kunne hun godt forestille sig den øgede rædsel ved at gøre sådan en opdagelse, imens hun var under stofpåvirkning.

”Vil du klatre derned for at se nærmere på det?” spurgte Bill, henvendt til Riley.

”Nej, der er en god udsigt herfra,” sagde Riley.

Hendes mavefornemmelse fortalte hende, at hun befandt sig lige der, hvor hun skulle være. Når alt kom til alt havde morderen bestemt ikke slæbt liget ned ad den samme skråning, hvor børnene havde klatret.

Nej, tænkte hun. Han stod lige her.

Det så endda ud, som om den sparsomme vegetation stadig var lidt nedtrådt der, hvor hun stod.

Hun tog et par indåndinger og forsøgte at sætte sig i hans sted. Han ville uden tvivl være kommet her om natten. Men var det en klar nat eller en overskyet nat? I Arizona på denne tid af året var der kun få chancer for, at nattehimmelen var klar. Og hun huskede, at det havde været fuldmåne for

omkring en uge siden. I stjernelys og måneskin kunne han have set, hvad han foretog sig temmelig godt – måske endda uden lommelygte.

Hun forestillede sig, at han havde lagt liget ned lige her. Men hvad havde han så gjort derefter? Naturligvis havde han rullet liget ud over kanten. Det var faldet direkte ned i det lave vand.

Men noget ved dette scenarie virkede forkert på Riley. Hun spekulerede igen på, ligesom da hun sad i flyet, hvorfor han havde været så uforsigtig.

Det var sandt nok, at han herfra afsatsen sandsynligvis ikke havde kunnet se, at liget ikke var sunket særlig dybt. De unge havde beskrevet affaldsposen som ”en mørk skygge i vandet.” Fra denne højde havde den nedsunkne pose sandsynligvis været usynlig, selv på en lys aften. Han havde konkluderet, at liget var sunket, som nyligt døde kroppe gør i ferskvand, især når den var blevet tyngt ned med sten.

Men hvorfor antog han, at vandet var dybt lige her?

Hun kiggede ned i det klare vand. I eftermiddagslyset kunne hun let se det område, hvor liget var landet. Det var et lille vandret område, intet andet end toppen af en sten. Omkring den var vandet sort og dybt.

Hun kiggede rundt langs søen. Overalt ragede klipper op af vandet. Hun kunne se, at Nimbo-søen havde været en dyb kløft, før dæmningen havde fyldt den med vand. Hun så kun få steder, hvor man kunne gå langs kysten. Klippesiderne faldt lodret ned i det dybe vand.

Til både højre og venstre side så Riley store sten magen til den, hvor de stod, som rejste sig til omtrent samme højde. Vandet under disse klipper var mørkt og viste ingen tegn på den slags afsats, der lå nedenfor her.

Hun følte en prikkende forståelse.

”Han har gjort det her før,” fortalte hun Bill og Holbrook. ”Der ligger endnu et lig i søen.”

*

På helikopterturen tilbage til FBI Phoenix’ feltkontor sagde Holbrook: ”Tror du så, at dette trods alt er en sag om en seriemorder?”

”Ja, det gør jeg,” sagde Riley.

Holbrook sagde: ”Jeg var ikke overbevist. Jeg var mest ivrig efter at få nogen gode folk på sagen. Men hvad så du, som fik dig til at drage den konklusion?”

”Der er andre klippeafsats, der ligner den, han skubbede dette lig ud over,” forklarede hun. ”Han har tidligere brugt en af de andre klippeafsats, og det lig sank i ligesom det skulle. Men måske kunne han ikke finde det samme sted denne gang. Eller måske troede han, at det var det samme sted. Uanset hvad, forventede han det samme resultat denne gang. Han tog fejl.”

Bill sagde: ”Jeg sagde jo, at hun ville finde noget.”

”Dykkere bliver nødt til at undersøge denne sø,” tilføjede Riley.

”Det vil kræve en indsats,” sagde Holbrook.

”Det skal alligevel gøres. Der er et andet lig dernede et eller andet sted. Det kan du regne med. Jeg ved ikke, hvor længe det har ligget der, men det er dernede.”

Hun holdt en pause og overvejede, hvad alt dette sagde om morderens personlighed. Han var kompetent og dygtig. Det var ikke en patetisk taber som Eugene Fisk. Han var mere som Peterson, morderen, der havde fanget og tortureret både hende og April. Han var klog og beregnende, og han nød virkelig at dræbe – en sociopat snarere end en psykopat. Frem for alt andet var han selvsikker.

Måske mere selvsikker end godt var for ham selv, tænkte Riley.

Det kan godt vise sig at blive hans endeligt.

Hun sagde: ”Den fyr, vi leder efter, er ikke en kriminel taber. Min gæt er, at han er en almindelig borger, rimelig veluddannet, måske med en kone og familie. Ingen, der kender ham, tror, at han er en morder.”

Riley så på Holbrooks ansigt, imens de talte. Selvom hun nu vidste noget om sagen, som hun ikke havde kendt før, var Holbrook stadig fuldstændig uigennemtrængelig for hende.

Helikopteren kredsede over FBI-bygningen. Det var blevet tussmørke, og området nedenfor var godt oplyst.

”Se der,” sagde Bill og pegede ud af vinduet.

Riley kiggede ned, hvor han pegede. Hun blev overrasket over at se, at klippeformen herfra lignede et gigantisk fingeraftryk. Det spredte sig under dem som et velkomsttegn. Nogle arkitekter havde besluttet, at dette billede lavet af sten egnede sig bedre til den nye FBI bygning end en beplantet have ville have gjort. Hundredvis af sten var omhyggeligt anbragt i særlige rækker for at skabe den kæmpede illusion.

”Wow,” sagde Riley til Bill. ”Hvilket fingeraftryk tror du, de brugte? En legendarisk, antager jeg. Dillinger, måske?”

”Eller måske John Wayne Gacy. Eller Jeffrey Dahmer.”

Riley syntes, det var et underligt syn. På jorden ville ingen nogensinde gætte, at arrangementet af sten var andet end en meningsløs labyrint.

Det virkede næsten på hende som et tegn og en advarsel. Denne sag ville kræve, at hun så tingene fra et nyt og foruroligende perspektiv. Hun var i gang med at undersøge mørke områder, som hun ikke engang havde fantasi til at forestille sig.

Kapitel 9

Manden nød at se på gadeludere. Han kunne godt lide, hvordan de grupperede sig på hjørnet og spankulerede frem og tilbage på fortovene, mest i par. Han fandt dem meget mere livlige end call-piger og escortpiger, der var tilbøjelige til hurtigt at miste besindelsen.

Eksempelvis så han lige nu én af kvinderne skælde en flok unge unge fyre ud, der kørte langsomt forbi i bil, imens de tog billeder af hende. Den unge mand svarede ikke igen. Hun var der trods alt for at tjene penge og ikke for at være udstillingsdukke.

Hvor er deres respekt? tænkte han med et smil. Unge mennesker nu om dage.

Fyrene grinede af hende og råbte frække ord. Men de kunne ikke matche hendes farverige ordforråd, hvoraf noget af det var på spansk. Han kunne godt lide hendes stil.

I aften hang han ud i det område, hvor gadeluderne holdt til, og han holdt parkeret langs en række billige moteller, hvor de samlede sig. De andre piger var mindre livlige end hende, der havde råbt skældsord. Sammenlignet med hende virkede deres forsøg på at se sexede ud kejtet, og deres indbydende attitude var rå. Imens han kiggede, trak én af kvinderne op i nederdelen for at vise sine gennemsigtige trusser til en bilist, som kørte langsomt forbi i sin bil. Bilisten stoppede ikke.

Han holdt øje med pigen, der først havde fanget hans opmærksomhed. Hun gik indigneret rundt og beklagede sig til de andre piger.

Manden vidste, at han kunne købe hende, hvis han ville have hende. Hun kunne være hans næste offer. Alt, hvad han skulle gøre for at få hende opmærksomhed, var at køre langs fortovs-kanten ved siden af hende.

Men nej, det ville han ikke. Det gjorde han aldrig. Han ville aldrig henvende sig til en gadeluder. Det var hende, der skulle henvende sig til ham. Det var det samme, selv med ludere, han mødte gennem et escortbureau eller på et bordel. Han fik dem til at mødes med sig alene et øde sted uden nogensinde at spørge direkte. Dermed så det ud som om, det var deres egen idé.

Med lidt held ville den livlige pige bemærke hans dyre bil og spankulere direkte herover. Hans bil var vidunderligt tillokkende. Det samme var det faktum, at han var velklædt.

Men uanset hvordan natten ville ende, så måtte han være mere forsigtig end sidste gang. Han havde været sløset, smidt hendes lig ud over en klippekant og forventet, at hun ville synke.

Og hvilken opmærksomhed, hun havde skabt! En FBI-agents søster! Og de tilkaldte store kanoner fra Quantico. Han brød sig ikke om det. Han var ikke ude efter opmærksomhed eller berømmelse. Alt, hvad han ville, var at tilfredsstille sine behov.

Og havde han ikke al mulig ret til det? Hvilken sund voksen mand havde ikke sine behov?

Nu ville de sende dykkere ned i søen for at lede efter ligene. Han vidste, hvad de ville finde der, selv efter tre år. Han brød sig slet ikke om tanken.

Han var ikke kun bekymret for sig selv. Mærkeligt nok brød han sig ikke om det på søens vegne. At få dykkere til at svømme omkring og rode rundt i hver eneste krog under vand virkede på ham som obscønt og invaderende og som en utilgivelig krænkelse. Søen havde trods alt ikke gjort noget galt.

Uanset hvad, så var han ikke bekymret. Der var ingen måde, hvorpå de kunne spore noget offer tilbage til ham. Det kunne simpelthen ikke lade sig gøre. Han var dog færdig med den sø. Han havde endnu ikke besluttet, hvor hans næste offer skulle smides væk, men han var sikker på, at han ville træffe en beslutning, før natten var omme.

Nu kiggede den livlige pige på hans bil. Hun begyndte at gå hen imod ham med masser af attitude i sin gang.

Han rullede passagervinduet ned, og hun stak hovedet ind. Hun var en mørkhudet latinamerikansk kvinde med stærk makeup i form af malede læber, farverig øjenskygge og stærkt buede øjenbryn, der så ud til at være tatoverede på. Hendes øreringe var store guldfarvede krucifikser.

”Lækker bil,” sagde hun.

Han smilede.

”Hvad laver en dejlig pige som dig så sent ude?” spurgte han. ”Er det ikke over din sengetid?”

”Du vil måske gerne putte mig,” smilede hun.

Hendes tænder var bemærkelsesværdigt rene og lige, noterede han sig. Faktisk så hun bemærkelsesværdigt sund ud. Det var temmelig sjældent herude på gaderne, hvor de fleste af pigerne var ’vrag’, som befandt sig i forskellige faser af amfetamin-afhængighed.

”Jeg kan godt lide din stil,” sagde han. ”Meget lækker chokolade-mums.”

Hendes smil blev bredere. Han kunne se, at hun kunne lide at blive kaldt ’chokolade-mums’ som en kompliment.

”Hvad hedder du?” spurgte han.

”Socorro.”

Nåh, ’socorro’, tænkte han. Spansk for ’hjælp’.

”Jeg vil vædde på, at du giver en god socorro,” sagde han i et lokkende tonefald.

Hendes mørkebrune øjne brændte imod ham. ”Du ligner én, der måske godt kunne bruge noget socorro lige nu.”

”Måske kunne jeg det,” sagde han.

Men før de kom i gang med at aftale betingelserne, kørte en bil op bagved ham. Han hørte en mand råbe ud af førervinduet.

”Socorro!” råbte han. ”Vente!”

Pigen trak sig væk og så temmelig forarget ud.

”Porqué?” råbte hun tilbage.

”Vente aquí, puta!”

Manden opdagede et strejf af frygt i pigens øjne. Det kunne ikke være, fordi manden i bilen havde kaldt hende en luder. Han gættede på, at manden var hendes alfons og kontrollerede hende for at se, hvor mange kontanter hun havde tjent indtil videre i aften.

”Pinche Pablo!” sagde hun i et fornærmende og mumlende tonefald. Så gik hun hen mod bilen.

Manden sad der og spekulerer på, om hun ville vende tilbage og stadig gøre forretninger med ham. Uanset hvad brød han sig ikke om det. At vente på nogen var ikke hans stil.

Hans interesse for pigen forsvandt pludselig. Nej, han gad hende ikke alligevel. Hun anede ikke, hvor heldig hun var.

Desuden, hvorfor hang han ud lige her? Hans næste offer burde være meget mere stilfuld.

Chiffon, tænkte han. Han havde næsten glemt Chiffon. Men måske har jeg bare gemt hende til en særlig lejlighed.

Han kunne vente. Det behøvede ikke være i aften. Han kørte væk, glædende over, at han udviste selvbeherskelse på trods af sit enorme behov. Han betragtede behovsudskydelsen som en af sine bedste personlige egenskaber.

Han var trods alt en meget civiliseret mand.

Kapitel 10

De tre unge kvinder i forhørslokalet så slet ikke ud, som Riley havde forventet. Et øjeblik stirrede hun bare dem gennem envejsvinduet. De var smagfuldt klædt, næsten som godt aflønnede sekretærer. Hun fik at vide, at deres navne var Mitzi, Koreen og Tantra. Riley var selvfølgelig sikker på, at det ikke var deres rigtige navne.

Riley tvivlede desuden på, at de klædte sig så anstændigt, når de var på arbejde. Eftersom de arbejde for cirka 250 dollars i timen, ville de helt sikkert have investeret i omfattende garderober for at imødekomme alle mulige kunders fantasier. De havde været kolleger til Nancy 'Nanette' Holbrook på Ishtar Escortbureau. Tøjet, som Nancy Holbrook havde på, da hun blev dræbt, var markant mindre anstændigt. Men Riley gik ud fra, at når kvinderne ikke var på arbejde, så klædte de sig mere anstændigt.

Selvom prostituerede havde spillet en rolle i nogle af de sager, Riley havde undersøgt tidligere, var det første gang, hun var blevet bedt om at arbejde så direkte med nogen af dem. Disse kvinder var selv potentielle ofre. De kunne endda være potentielle mistænkte, selvom næsten alle mord af denne type blev udført af mænd. Riley følte sig sikker på, at disse kvinder ikke var den slags monstre, hun jagtede på jobbet.

Det var sent søndag eftermiddag. I går aftes havde Riley og Bill indlogeret sig i deres separate og komfortable hotelværelser ikke langt fra FBI-bygningen. Riley havde ringet til April, som boede på hotel i Washington D.C., på grund af studieturen. April havde været positiv og glad og sagt til sin mor, at hun ikke rigtig havde tid til telefonopkald. "Jeg sms'er til dig i morgen," havde April råbt til hende i forsøget på at overdøve gruppen af teenagere i baggrunden.

Riley følte, at alt for meget af dagen allerede var spildt. Det havde taget det meste af dagen at få fat på de prostituerede og bringe dem herind. Riley havde fortalt chefspecialagent Elgin Morley, at hun ville tale med kvinderne, uden at nogen mænd var til stede. Måske ville de være mere åbne over for en anden kvinde. Nu regnede hun med, at hun ville observere og lytte til dem uset i et par minutter, før hun faktisk udspurgte dem. Gennem højttaleren kunne hun høre deres snak.

Deres stilarter og personligheder var karakteristiske. Mitzi var trivelig med det blonde, korte hår og lignede naboens datter fra provinsen.

"Har Kip så friet?" spurgte Mitzi Koreen.

"Ikke endnu," sagde Koreen med et sammensvorent smil. Hun var en slank brunette med samme ynde som en ballerina. "Jeg har dog på fornemmelsen, at han har købt en ring."

"Vil han stadig have fire børn?" spurgte Mitzi.

Koreen lo en høj perlende latter. "Jeg har talt ham ned til tre. Men mellem dig og mig, så får han kun to."

Mitzi lo sammen med Koreen.

Tantra puffede til Koreen. Hun var en høj, mørkhudet afroamerikaner. Hun havde samme kropsholdning som en glamourøs supermodel.

"Sørg for, at han ikke finder ud af, hvordan du tjener dine penge," sagde Tantra.

Alle tre kvinder lo hjerteligt. Riley blev overrasket. De tre prostituerede talte om at have familier, ligesom alle almindelige kvinder i en skønhedssalon. Var den slags normale familieliv virkelig noget, de var i stand til at etablere? Hun kunne ikke forestille sig, at sådan noget var muligt.

Riley besluttede, at hun havde ladet kvinderne vente længe nok. Da hun trådte ind i forhørslokalet kunne hun mærke, at den afslappede atmosfære pludselig bristede som en boble. Nu var kvinderne tydeligvis på vagt.

"Jeg er agent Riley Paige," sagde hun. "Jeg vil gerne stille jer alle et par spørgsmål."

Alle tre kvinder stønnede af forfærdelse.

"Åh, gud, ikke flere spørgsmål!" sagde Mitzi. "Vi har allerede talt med politiet."

”Jeg vil gerne stille et par spørgsmål, hvis I ikke har noget imod det,” sagde Riley.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.